

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Kukátko

ROČNÍK 1 5/85

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ

30 let

speciální vydání

30. ročník Kukátka • 25 let svobody tisku • příspěvek 15 kandidátů kandidátky Společně pro Dobřichovice, sdružení nezávislých kandidátů a TOP 09 a STAN do 7. svobodných voleb

KUKÁTKO 5/1985

str. 1

Vážení spoluobčané!
Právě otevíráte první číslo dobřichovického zpravodaje „Kukátko“. Možná se zeptáte, proč zpravodaj a proč právě „Kukátko“?
O vydávání časopisu v Dobřichovicích se hovořilo již několik let. Právem se poukazovalo na to, že každá větší – tím spíše středisková – obec disponuje vlastním informačním bulletinem. Od úvahy k činu vede ale dlouhá cesta.
V základní organizaci Socialistického svazu mládeže v Dobřichovicích si však několik členů řeklo: „Proč nezkusit vydávat vlastní časopis?“ A dali se do práce. Z iniciativy J. Geisslera, V. Dyka a D. Havlíka vznikla redakční rada, jejímiž dalšími členy se stali J. Růžek, O. Němec, R. Cabálek, Vlad. Nováková a V. Hájek. Podařilo se zajistit další spolupracovníky; F. Bobek navrhl grafickou úpravu titulní strany, získali jsme přijetí v tiskárně, byly vyřízeny všechny administrativní formalities. První číslo se zrodilo v skoro neuvěřitelně krátké době.
Dobřichovický zpravodaj jsme poněkud familiárně nazvali „Kukátko“ proto, abychom se jeho prostřednictvím spolu s vámi dívali na život v obci a okolí. Na stránkách „Kukátka“ vás budeme informovat o práci MNV a jeho komisí, o činnosti společenských organizací NF, dozvíte se program kina a Filmového klubu, přečtete si původní reportáže z mistrovských utkání sportovních oddílů TJ. V „Kukátku“ budeme referovat o kulturním dění v obci, o tanečních zábavách či společenských večerech, o divadelních představeních a koncertech. Prostřednictvím „kukátka“ máte jedinečnou možnost vyslovit se k těm problémům v obci, které vás trápí, nebo veřejně pochválit to, co se vám v Dobřichovicích líbí. Součástí „Kukátka“ budou ankety, ba najdete zde též prostor pro inzerci.
V tomto prvním čísle se na vás obracíme nejen jako na čtenáře, ale také jako na možné a vítané příspěvovatele. Vaše příspěvky by se měly stát nedílnou součástí místního zpravodaje, který by se tak stal veřejnou tribunou občanů Dobřichovic. Věříme, že s vaším přispěním si místní časopis udrží tu úroveň, jakou si od začátku slibujeme.

Redakční rada

Tak to byl úplně první článek v našem časopisu, který tehdy v květnu 1985 spatřil světlo světa. Dnes bychom se příliš nechlubili názvem organizace, kterou jsme využili pro naši činnost, ale tenkrát byla taková doba, a jako nestraniční jsme svazáčkou hlavičku brali jako ještě akceptovatelnou angažovanost (a využívali jsme ji k aktivitám, které političtí představitelé jistě nezamýšleli). Protože toto speciální

číslo Kukátka je jakousi kompilací textů původních i nových, pokusili jsme se původní články, či jejich fragmenty, odlišit od nových textů graficky. Nicméně retro styl bude zachován v celém čísle. Řada článků ovšem nebude přetištěna v celé původní podobě, náš komentář doplní povětšinou jen odkaz, a spolehne se na to, že čtenáři si zbytek případně dohledají a přečtou na internetu.

EDITORIAL

Vážení a milí čtenáři,
vy všichni, kteří jste pravidelnými čtenáři Kukátka i vy, kterým se tento časopis dostává do rukou poprvé, vězte, že letos vychází jeho již 30. ročník, číslo dostatečně kulaté na to, abychom se ho společně pokusili trochu oslavit. I proto se nás pár „otců zakladatelů“ v průběhu jara a léta několikrát sešlo a z nápadu nakonec vzešlo toto výroční číslo. Svůj zájem o Dobřichovice nedemonstrujeme jenom prací pro Kukátko, ale zapojujeme se čile i do ostatního dění v našem městečku, jehož osud nám není lhostejný. Působíme i v komunální politice a někteří z nás opět figurují na letošní kandidátce „Společně pro Dobřichovice“, sdružení nezávislých kandidátů a TOP 09 a Starostů a nezávislých (STAN). Výroční Kukátko tak vychází i jako příspěvek kandidátů tohoto volebního sdružení k sedmým svobodným komunálním volbám. Netahejme však politiku tam, kam zase až tak nepatří, komunální volbám je určena jiná tiskovina, a teď se věnujeme jenom Kukátku.
Kromě zpracování podkladů pro tento výstisk jsme se pokusili o další výrazný narozeninový počín. Naskenovali jsme všechna stará Kukátka, která dosud nebyla v elektronické podobě (zatím jste na internetu mohli najít Kukátko až od roku 2004). Úvodních téměř 20 let vydávání Kukátka přibude na adrese www.dobrich.cz v těchto dnech. A přístup k těmto starým Kukátkům je samozřejmě možný i z webu města www.dobrichovice.cz.
Pojďme si nyní společně prolistovat pár nejstarších ročníků a zavzpomínat, jaké to tehdy bylo, co významného se v Dobřichovicích dělo a jak na to Kukátko reagovalo.

Hezké čtení přeje
mimořádně rozšířená redakční rada

Listování výročním číslem ponecháváme na laskavém čtenáři a obsah Kukátka speciál na tomto místě neuvádíme.

Dobřichovické **Kukátko**
Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574.

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640.

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Čalda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová a bývalí redakční spolupracovníci.

Grafické zpracování: Žůrkovi studio (studio.zurkovi.com)
Tisk: Grafotechna Plus, Lýskova 1594/33, Praha 13
Kukátko speciál: Uniprint, s.r.o., Novodvorská 1062/12, 142 01 Praha 4

Toto číslo vzniklo spontánně jako vedlejší produkt přípravy volebních materiálů kandidátů do komunálních voleb, kteří jsou s Kukátkem dlouhodobě spjatí.

Adresa:
Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice (kukatko@dobrich.cz)
Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Titulní stránka s analogií prvního Kukátka.

KUKÁTKO 7-8/1985

Postřehy str. 4

Kukátku na cestu

Vítáme Kukátko do rodiny místních novin v našem okrese. Je docela sympatické a přitahuje čtenáře výstižnou titulní stranou. Gratulujeme mladým, že uskutečnili jeho vydávání, a věříme, že v práci pro ně vytrvají. Nepochybujeme, že Dobřichovická veřejnost Kukátko přivítá, že se přihlásí další přispěvatelé a že jeho obsah poroste do pestrosti. Úpravu a způsob vydávání redakční rada dobře promyslela. Nejsme Dobřichovičtí občané, ale Dobřichovicím fandíme. Po dva roky jsme učili na Dobřichovické základní škole. Máme dobré vzpomínky na učitelský sbor, na MNV, na děti i rodiče. Úspěšnou cestu Kukátku přeji bývalí Dobřichovičtí učitelé z Mníšku.

Marie Cibulková
Antonín Krása

VZPOMÍNKY JIŘÍHO GEISSLERA na první roky Kukátka

proložené ukázkami vybraných starých textů

Je to těžká nostalgie. Sedět u stolu a převracet mnoho let staré stránky. Dobřichovické Kukátko již téměř tři desítky let v různých podobách informuje a baví Dobřichovičany. Proto se na začátku tohoto speciálního čísla objevil přetisk úvodníku z toho úplně prvního Kukátka, které vyšlo v květnu 1985. Autorem úvodníku byl Dan Havlík. Věřte nebo ne, ale ve své hlavě mám schovaný kratičký videozáznam okamžiků, kdy jsme jako redakční rada zasedli nad schválením

definitivního obsahu a Dan svůj text tehdy nahlas předčítal. Tak se do té doby na chvíli společně vraťme. Mladším čtenářům mohou být některé zde popisované situace a události dnes až nepochopitelné, ale taková doba tehdy prostě byla.

Měl jsem to velké štěstí, že jsem zapadl do rozmanité silné party mladých lidí, kterým se tehdy dařilo ovlivňovat dění v Dobřichovicích – dnes, ve svých padesátiletých očích vidím, že se to dařilo až skoro nepo-

chopitelně snadno. Pohlavek dám každému, kdo by mi chtěl do úst vkládat pochvalu té doby a režimu, jenž ji provázel. Byla to však doba našeho mládí a vzpomínám na ni rád. Všechny vůdčí osobnosti naší mládežnické party se posléze staly úspěšnými manažery a podnikateli a první pubertální zkušenosti s organizováním a řízením lidí se nám všem v našich dalších pozicích velmi hodily.

Ale zpátky ke Kukátku. Osmdesátá léta byla ve znamení Národní fronty, jež sdružovala všechny možné a myslitelné organizace. Od Svazu chovatelů, přes zahrádkáře, sportovce, hasiče, Svazarm až po Svaz žen, či Svaz československo-sovětského přátelství. Naše parta tehdy pro zastřešení své činnosti využívala místní organizaci Socialistického svazu mládeže Dobřichovice – Karlík, jejímž předsedou jsem se počátkem osmdesátých let stal. Kulaté razítko této organizace nám pak umožňovalo „páchat“ ledacos. A jedním z takových počinů byl prapředek časopisu, který právě držíte v ruce. Nebylo to však tak jednoduché, jak se o tom nyní píše. Vydávat místní časopis nebylo tehdy nic obvyklého, spíše naopak. Tehdejší vůdčí síla společnosti měla hrůzu z takového těžko kontrolovatelných aktivit, byť na regionální úrovni. To své razítko jsme museli v tomto případě doplnit o další razítko těžšího kalibru – razítko Vesnické organizace KSČ a místního národního výboru (MNV). Dobré bylo, že stačilo zajít jen na jedno místo z těch dvou jmenovaných, neboť v té době byli ti samí lidé tam i tam. Pamatuji se, jak jsme seděli na výboru VO KSČ a snažili se vysvětlit své představy a jak byli místní vůdcové vyplašení a snažili se nám všemožně naplnění našich myšlenek rozmluvit.

V Dobřichovicích té doby se dle mých vzpomínek příliš nebolševizovalo a život již tehdy tady plynul v relativně spokojené a přá-

telské atmosféře a soudruzi měli vážné obavy, že časopis místních svazáků přinese potíže. Však také několikrát argumentovali těmi nejhoršími zkušenostmi s Hlasem Dobřichovic, jež vyšel několikrát v revolučních dobách osmašedesátých. Naštěstí se nám tehdy podařilo prosadit svou a námitky, že je termín prvního vydání příliš krátký a vydání není připraveno, nás jen posílily ve snaze ukázat sobě i jim, že to prostě dokážeme. Neocenitelnou, dnes možná trochu opomíjenou, roli sehrál tehdy pan školní inspektor Hájek. Tento starý mládenec, bydlící v bytovce u lávky, byl předsedou jakési komise pro mládež při MNV a velmi nám fandil a držel nad námi lehkou ochrannou ruku. Jsem přesvědčen, že v zákulisí připravil Kukátko to byl právě jeho hlas, který nám pomohl.

Vlastní přípravy a zajištění všech povolení a registrací nebyly jednoduché. Abychom splnili tiskový zákon a vyhnuli se spoustě dalších nepříjemností, zaregistrovali jsme časopis jako občasník. Aby však mohl vycházet pravidelně každý měsíc a byl přítom občasníkem, spojili jsme dva prázdninové měsíce do jednoho letního dvojčísla. Namáhavou prací na vydávání Kukátka řídila redakční rada, již předsedal Ondra Němec Kromě „otců zakladatelů“ (viz úvodník prvního čísla) a do redakční rady, formálně doplněného pana inspektora Hájka, se do práce na Kukátku velmi brzy zapojili ještě Jirka Růžek, Vladimír Czumalo, Marcela Hendrichová, dnes Němcová, posléze Jirka Matl (který se později stal na mnoho let i šéfredaktorem), Jirka Simandl, Alena Šarounová a řada dalších, kteří byli ochotni pomoci, zejména s výrobou jednotlivých čísel časopisu. Někteří byli členy redakční rady, jiní pravidelně pomáhali při dokončování vytištěných čísel. Namátkou mě napadá další dvojice Vlasta Dyková, dnes Vanžurová, Roman Vanžura – vida, ke kolika spokojeným rodinám prostředí Kukátka

tehdy napomohlo. Významným dodavatelem krásných fotografií a neocenitelným pravidelným pomocníkem při kompletování jednotlivých čísel byl Honza Neubert. Vzpomínám si, jak jsme se vždy těšili na něj samotného i na jeho historky.

Připomínám, že osmdesátá léta byla dobou bez výpočetní techniky, tiskáren, kdy kopírky byly k dispozici pouze ve větších podnicích a počet kopií se evidoval. Pro rozmnožování tiskovin byl pro celé Dobřichovice k dispozici jediný lihový cyklostyl spravovaný místním národním výborem. Zajistit tiskárnu pro tisk pár stovek stránek v době, kdy vše bylo naplánováno na pět let dopředu, kdy měřítkem výkonu byly tuny potíštěného papíru, kdy nikoho pořádně nic nezajímalo a každý si hleděl spíše toho, jak to v práci co možná bezbolestně přežít a jak to navléknout, aby už ve dvě mohl být třeba na tenise, tak v této době zajistit tiskárnu byl téměř záruk. A když se to podařilo, nemohli jsme si moc vyskakovat. Jak tedy každé Kukátko, číslo za číslem vznikalo?

V průběhu kompletace každého čísla časopisu byl dostatek času na stanovení přibližného obsahu čísla následujícího, včetně autorů jednotlivých článků. Na počátku měsíce předcházejícího měsíci vydání se sešla redakční rada a všichni autoři ze svých šmíráků přečetli své příspěvky. Ty byly podrobeny diskuzi a úpravám. Posléze autoři své příspěvky (jejichž rukopis byl nečitelný) přepsali na psacích strojích, případně finální verzi rukopisu předali Marcelce – a zase, zapomeňte na maily, vše šlo pěkně z ruky do ruky, na papíře. Marcela vše přepsala na kvalitním psacím stroji. Následně se redakční rada opět sešla a vytvořila jakousi matici celého čísla. Text byl rozstříhán a doplněn o grafická zvýraznění jednotlivých rubrik. Ve finále byl z těchto výstřížků doslova a do písmene časopis poslepuván na čisté bílé papíry. Ty zpravi-

dla Ondra odnesl do tiskárny, aby asi po 14 dnech vyzvedl hotový obsah časopisu. Ten však měl podobu velkých listů formátu A3. Na každé straně listu byly vytištěny vždy čtyři strany finálního výtisku. A pak se sešla zase redakční rada spolu s dalšími pomocníky. Ty plachty jsme vybalili a ručně na řezačce nařezali na formát A4. Poté jsme chodili v procesí kolem stolu, sbírali stránku po stránce a nakonec vše přeložili. Další člen týmu převzal takto připravený vnitřek časopisu a vložil ho do předem připravené, předtištěné obálky, sešil sešivačkou a přehodil děvčatům, která razítkem na první stránce obálky označila číslo (měsíc) a ročník a případně na zadní stranu do předtištěných linek vyplnila adresu předplatitele. Takto nadepsané výtisky se pak odnesly na poštu a jednotliví předplatitelé je kdekoliv v republice našli ve svých poštovních schránkách. Zbývající čísla se druhý den roznesla do jednotlivých prodejních míst. Prodejní cena tehdy činila 1,- Kč (resp. 1,- Kčs). Náklad Kukátka v té době 500 kusů každý měsíc. Když to teď píší a čtu po sobě, skoro nevěřícně vrtím hlavou, že něco takového bylo kdy vůbec možné a že to tolik let přežilo. (Dnes Kukátko vychází čtvrtletně v počtu 1 400 kusů a distribuuje se zdarma do všech poštovních schránek v Dobřichovicích. Kompletační každého výtisku však zajišťuje tiskárna.) Jak již bylo řečeno, obálka Kukátka byla předtištěna na silnějším papíru a titulní straně vévodil dobřichovický zámek. V prvních ročnících jsme využívali kresbu, kterou speciálně pro Kukátko namaloval známý dobřichovický nadšenec a velký sokol Fandula Bobek. Musím se přiznat, že i po těch létech je právě tato obálka mému srdci nejbližší.

Kukátko si v prvních letech vybuďovalo několik stálých rubrik. K těm velmi oblíbeným patřily: Fiktivní rozhovory Jiřího Růžka s dr. Hlemýžďem.

Kukátko 11/1987, str. 9-11

Rozhovor

Při procházce dobřichovickým okolím jsme náhodou narazili na dr. Hlemýžďe, CSc. s chotí. Hovořili jsme právě o problému schůzí, proto jsme se zeptali na jeho názor.

- Kukátko:** Jaký je váš názor na schůze a schůzovní činnost?
dr. Hlemýžď: Ano, tedy v zásadě jsem pro. Ovšem dovolte mi, abych vyjádřil své výhrady.
Kukátko: Prosím, hovořte bez obalu.
dr. Hlemýžď: Schůze a schůzovní činnost je pro každý společenský organismus podmínkou zcela nezbytnou. Schůze má své historické kořeny, netřeba o nich hovořit. Co mne však mnohdy zcela šokuje, je účel schůzí.
Kukátko: Můžete nám říci své výhrady?
dr. Hlemýžď: Pochopitelně. Co si myslíte vy: Proč existují schůze?
Kukátko: Asi proto, aby členové organizace nebo spolku byli informováni o činnosti, aby přijali úkoly, které z členství vyplývají a ...
dr. Hlemýžď: Zcela chybně a zastaralé pojetí! Podle našich nejnovějších výzkumů je schůze důležitý akt, v jehož neměnné podobě se projevuje maximální uvědomění členstva!
Kukátko: Ale informovanost ...
dr. Hlemýžď: Informovanost nechte stranou. Informace si mohou členové vyřídit telefonem nebo jinak. Schůze je zde především proto, aby se členové A) ujistili a přesvědčili, že žijí, B) aby konstatovali, že vše je při starém!
Kukátko: Vy se opravdu domníváte, že ...
dr. Hlemýžď: Ano! Není nic zhubnějšího, než schůze pokaždé s jiným programem! Ptáte se proč? Protože členstvo není připraveno přijmout překotné změny; orientovat se v novinkách, aniž by na ně bylo předtím trpělivě připravováno.
Kukátko: Jste přesvědčen, že toto pojetí lidem vyhovuje?
dr. Hlemýžď: Až na řídké výjimky nepochybně vyhovuje. Při takto vedených schůzích lidé netrpí stresy, mají svou jistotu. Zeptejte se třeba zde manželky, která se já vracím ze schůzí.
Hlemýžďová: Nadšený, rozjásaný a uvolněný. Vždy se s trochou nejistoty ptám: Co bylo nového? Ale manžel pokaždé spokojeně odpovídá: Nic! Jako vždycky!
Kukátko: Vy jste, dr. Hlemýždi, také členem několika dobřichovických organizací, že? Jaký máte dojem ze schůzovní činnosti?
dr. Hlemýžď: Schůze jsou povětšinou na vysoké teoretické i praktické úrovni. Vždy se na ně moc těším, neboť jejich účel odpovídá mým představám.
Kukátko: Můžete nějakou organizaci vyzvednout?
dr. Hlemýžď: Zásada skromnosti velí nechlubit se. Ale chtěl bych apelovat na všechny místní organizace, aby si z mých slov vzaly poučení. Dát se správnou cestou, na to není nikdy pozdě.
Kukátko: Děkuje me za rozhovor a na shledanou.

S výhradami zaznamenal R. Wágner

TIP NA VÝLET – podrobně zpracovaný profesorem zeměpisu působícím na radotínském gymnáziu, oblíbeným panem Dr. Zdeňkem Danešem. Vycházel pravidelně, první byste našli již v úvodním **Kukátku 1/1985**, ale by bylo těžké zvolit právě jeden jako ukázkou.

Objevovala se řada rubrik, o jejichž potřebnosti jsme byli přesvědčeni. Ne všechny však přežily jedno, dvě čísla. K těm pravidelným patřila rubrika **VÍTÁME-BLAHOPŘEJEME**. Zpravidla ji zpracovával Vojta Dyk na základě podkladů ze SPŮZ (Sbor Pro Občanské Záležitosti – prosím neplést s partou přátel opilce!). Čtenář, který nahlédne do této rubriky na internetu, musí být poněkud ostražitý. Rubrika zcela bezskrupulózně nastavuje zrcadlo věku. Když si kupříkladu přečtete o vítání nových občánků a zjistíte, že jedním z nich je třeba Váš zeť, uvědomíte si, jak ten čas vlastně letí, a život přestane být na chvíli zábavný. A tak jsem chtěl nechtěl musel při přípravě tohoto čísla jednu stránku starého **Kukátka** s touto rubrikou ofotit a formou MMS poslat kamarádům. Dle někdejší zprávy (**Kukátko 11/1986, str. 7**) měli totiž 26. září 1986 na Karlštejně svatbu a jsou stále šťastnými manželi, tak jsem jim k tomu mohl i poblahopřát.

Trvalou rubrikou byl **SPORT**. Informace ze sportovních oddílů, výsledky soutěží a zprávy o turnajových úspěších zajímají nás všechny pořád stejně bez ohledu na politické režimy. Tato rubrika je proto součástí **Kukátka** dodnes.

Kukátko 12/1985, str. 5

Od Hgs k PbS
Stříbrný vítr už neslychám dnes
a dávno nejsem klukovitý.
Předzřívku získal jsem HgS,
což značí: stařík rtuťovitý.

Dobřichovické **KINO** v těch dobách stálo a fungovalo. Pravda, z části zaplněno typickým zápachem z toalet restaurace Na Staré poště, nacházející se o podlaží níže. Dolby surroundem v zimních měsících té doby bylo příkládání do kamen. Paní Myšáková si s neochvějnou přesností vždy vybrala nejnapínavější okamžiky, během nichž lomozně otevřela velká kamna, nejprve vepředu vlevo pod plátnem, a pak ještě vlevo uprostřed, a neméně lomozně do nich vyprázdnila po dvou naplněných uhlácích, následkem čehož se kamna rozpálila tak, že roury vedoucí do komína začaly vykazovat podezřele červenou barvu a zlehka celý prostor kina přisvětlovaly. Kino ale hrálo a hrálo pravidelně. Pravidelnou rubrikou v **Kukátku** byl proto i jeho program.

A když se stalo, že jsme se žánrově do žádné rubriky nemohli trefit, vytáhl Vojta Dyk grafiku s nápisem **POSTŘEHY** a bylo vymalováno. Na internetu může posoudit každý sám, jaký pel mel tato rubrika představovala.

O oživení textů se staraly fotografie a kresby. Fotografií nemohlo být moc, sazba za jejich otištění **Kukátko** občas téměř ruinovala, a tak osvěžení přinašely černobílé malůvky. Po několika kresbách Evy Pecharové se na stránkách časopisu pravidelně uhnízily výtvary Petra Caldy, jež většinou doplňovaly veršovačku rtuťovitého staříka, Dr. Emila Caldy, Petrova otce. A kde se vlastně notoricky známa šifra Emila Caldy, HgS, narodila?

Snad někdy potomci docení,
veršů mých v **Kukátku** balík,
titulem dalším mě ocení:
PbS-Podbrdský slavík!

S přátelským pozdravem
Dr. E. C., CSc., HgS

Kromě fotografií a obrázků oživovaly obsah i básničky a říkačky. K pravidelným autorům patřil a doposud patří již citovaný HgS. Zpočátku nás zásoboval texty i Ivan Mládek, z nichž kupříkladu jeho Píseň o Horymírovi vycházela v **Kukátku** na pokračování celou řadu měsíců. To, že se v dnešním čísle snažíme bloky textu rozbit právě básničkami, neznamená, že **Kukátko** bylo časopisem básníků a poetů. Naše rýmy měly přinášet pobavení

a odpočinek od šedi té doby, v tomto čísle pak navodit veselou a příjemnou atmosféru.

Zatímco redakční rady ke schválení obsahu čísla se mohly konat v podstatě kdekoli, časopis se kompletoval v převážně většině případů v jednatelně sokolovny, kam jsme měli díky našim otcům, aktivním sokolským (parodon česťeváckým) funkcionářům, umožněn vstup.

Kukátko 10/1985, str. 10

Kukátko na dlažbě
Kukátko žije již déle jak pět měsíců a má se čile k světu. Svědčí o tom dopisy, které nám docházejí do redakce. Děkujeme za Vaše připomínky, názory i kritiku. Možná by Vás zajímalo, kde se **Kukátko** rodí. Náplň z větší části zajišťují členové redakční rady. Zbytek doplňují příspěvky našich dopisovatelů. Těší nás, že se agenda rozrůstá a ujišťujeme příspěvatelky, že jejich zprávy, články a postřehy otiskujeme co nejdříve. Obsah jednotlivých čísel se určuje, stejně jako závěrečná kompletace časopisu /z tiskárny dostáváme polotovary ve formě potitěných archů formátu A3, které je nutno složit, rozřezat, vložit do obálek, sešít a označit příslušným číslem/, při schůzích redakční rady. Největším našim problémem dosud byla a zřejmě i nadále bude skutečnost, že nemáme místnost, kde bychom mohli výše uvedené práce provádět. Příkladám seznam míst, kde se doposud schůze redakční rady konaly: restaurace „Na Vinici“, restaurace „Stará pošta“ (stála na místě zmrzlinového stánku, vedle dnešní restaurace „Plynboudy“ – pozn. redakce), kancelář MNV, klubovna oddílu tenisu, obývací pokoj, sokolovna. Pozornější čtenář jistě postřehne, že jednotlivá **Kukátka** byla inspirována místem svého vzniku. Jiné potíže růstu se zatím nedostavily.

Redakční rada

Čas plynul a ti, co neměli to štěstí, že se povdávali a poženili mezi sebou, si začali nacházet jiné partnery na jiných místech, zakládali rodiny, stěhovali se, prostě začaly nám jiné starosti. Po úvodních letech se **Kukátko** ocitlo v ohrožení. Pomyslné pero

bych nyní předal tomu, který nejenže byl u zrodu všeho dění, ale díky němuž **Kukátko** nezaniklo, a který jeho prapor pronesl až do dnešních dnů, Danovi Havlíkovi.

Jiří Geissler

S velkou chutí jsem se začel do Jirkových vzpomínek. Jiří nesáhl po historii Kukátka, jak ji máme umístěnou na webu města Dobřichovice (www.dobrichovice.cz) či na stránkách vydavatelské společnosti Dobřich s. r. o. (www.dobrich.cz). Pojal to po svém a dobře. Co k tomu dodat?

Máte-li chuť, přečtěte si celou oficiální historii na webu. Myslím, že není na místě ji zde přetiskovat v celém znění. Jen z ní občas čerpáme.

Skutečnost, že Kukátko již píše ve svém záhlaví XXX. ročník, mi připadá jako něco neuvěřitelného. Několikrát jsem chtěl život Kukátka ukončit. Pokaždé, když nám docházely síly příslušné číslo dotvořit, či když někteří

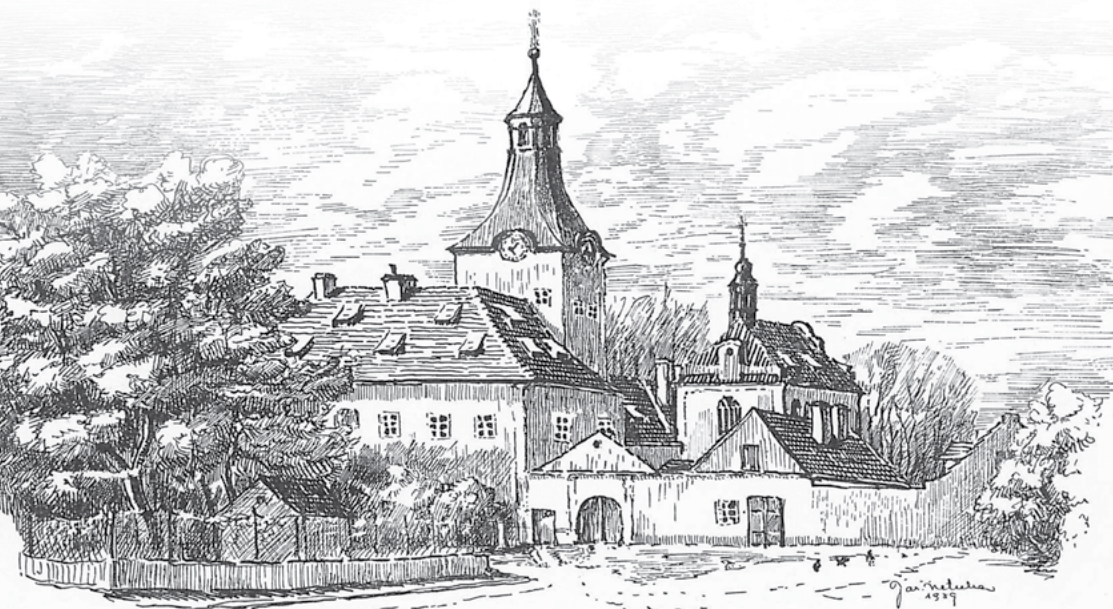
Kukátko si žilo měsíc po měsíci, rok za rokem svůj vlastní život. Každé další číslo přinášelo radost nejenom těm, kteří ho tvořili, ale snad i svým čtenářům. A tvůrci se těšili z každé reakce čtenářů. O některých článkách si lidé vyprávěli ve vlaku, cestou do práce, přicházeli za autory osobně s návrhy,

stálí spolupracovníci opustili redakční radu. Ale vždy mi přišlo, že by to byla škoda. Jsem rád, že se vždy podařilo redakční radu doplnit a najít témata, o nichž stálo za to psát.

V další části tohoto speciálního čísla Vás ještě provedeme některými oblastmi, o nichž Kukátko referovalo kdysi, a pak přineseme pár nových článků. Myšlenka vytvořit toto výroční Kukátko sice vznikla mimo jednání stávající redakční rady, ale její členové se do vzpomínání samozřejmě zapojili také. Třeba spojení bývalých a současných členů redakční rady nad tímto Kukátkem přinese nové náměty i do budoucna.

Daniel Havlík

o čem by se dalo napsat příště, posílali do redakce dopisy. Občas se objevila zmínka či pochvala nadmíru zavazující, občas někdo na ty doby zavzpomínal již v lepších pořádkách. A co může potěšit více než zajímavá slova z pera pana Vaculíka?

Kukátko 2/1997, str. 25-26

V této rubrice dnes, vážení čtenáři, najdete skupinu textů, které vlastně nejsou přímými oblasťmi na materiály, otištěné v poslední době v Kukátku. Vztahují se však k Dobřichovicím a k našemu časopisu způsobem, který redakci vyběhl k jejich otištění. Jsme si vědomi, že již mnozí z Vás úvodní text četli. Přesto věříme, že Vás jeho text znovu zaujme a že zejména potěší ty, kterým se ještě do rukou nedostal. A myslíme také na ty, kteří přijdou za čas, v budoucnu, a budou ho moci využít vlastně jako archivní materiál. Jde o Poslední slovo pana Ludvíka Vaculíka, otištěné v Lidových novinách 2. 9. 1997. Text přetiskujeme v plném znění s laskavým svolením autora.

Z Dobřichovic

Mohl bych tu napsat cokoli špatného o té obci na řece Mži, protože těchto novin tam chodí do čtyř prodejen dohromady asi sedm kusů. „Už zas nemáte právě Lidové noviny?“ podivil jsem se prvního, druhého a třetího dne schválně. „Řekla jsem vám už, že se to špatně prodává. Bereme dvoje, a i ty někdy zůstanou,“ odpověděla žena dopáleně. „A tyto všechny jiné můžou zůstat neprodejné?“ ukázal jsem na pult. „Pane!“ zvolala slušně, „to se ještě může prodát, je teprve půl třetí!“ – „Teprve půl třetí a vy už nemáte právě Lidové noviny?“ řekl jsem. Ale to není to, co o Dobřichovicích míním říct. Ještě za onoho režimu měl jsem chuť napsat o jedné dobré věci, ale to bych jí uškodil. Chci dnes psát o krásné velké věci: o mostě přes řeku Mži. Most z minulého století byl chatrný a úzký. Po něm tam chvíli stálo takové vojenské provizorium. Co obec znám, jednalo se o novém mostě. Stát naň nechtěl dát peníze, a kdyby už, tak by to musel být jakési vyšší dopravní třídy, jenž by do uliček obce svedl i těžkou dopravu, a to lidé nechtěli. Tak se hledalo místo mezi Všenory a Dobřichovicemi ... možná deset roků se o tom psalo v Kukátku.

Nové poměry otevřely před novými lidmi i nové možnosti: obec si ke státnímu příspěvku vzala úvěr a postavila si most, jaký chce a kde potřebuje. Na mostě se teď vybírá od řidičů mýtné: což je mně a mnohým jiným lidem sympatické. Když podávám výběřčím desetikorunu (na den), uvědomuju si, jak je to přece jen příjemné, vědět přesně, nač ty peníze jdou. Most je železný, mírně vzklenuť, natřený modře, žebra mezi oblouky jsou červená. Řece Mži most opravdu sluší.

Ta první věc, o níž jsem kdysi chtěl psát, byl právě obecní časopisek Kukátko. Až nepochopitelně svobodně se v něm projevovaly názory na obecní věci, zverejňovala se jednání na národním výboru, časopis také tiskl kapitoly z dějin obce. Byl to příklad, jak si inteligentní lidé najdou způsob, jak říct, co si myslí, i když se to hlídá. Chtěl jsem o tom napsat do našeho strojopisného měsíčníku Obsah, pro povzbuzení, ale to by na ty lidi obrátilo zlou pozornost. Zbývá objasnit vám některým, jimž to samo od sebe není jasné, proč mluvím o Mži. V Plzni se stékají čtyři řeky: Mže, Radbuzza, Úhlava, Úslava. Jacísi bezzásadoví kartografové a ješitní lidé jednoho města z toho umíchali Berounku. Jaký nesmysl! V Berouně žádnou svou řeku neměli a nemají, je tam snad potok.

Ludvík Vaculík

Dalším textem jsou vybrané pasáže z dopisu, jež poslal 7. 9. t. r. L. Vaculíkovi Ing. D. Havlík, vlastně momentálně „služebně nejstarší“ člen redakční rady Kukátka:

Vážený pan Vaculíku,

....
Hluboce si Vás jako člověka vážím a byl jsem vždy hrdý na to, že bydlíte právě v Dobří-
chovicích. Vaše slova připomněla začátky Kukátka v polovině osmdesátých let, dobu, kdy
jsme byli často za naše články „na koberečku“ u předsedy nebo tajemníka tehdejšího MNV,
dobu, kdy jsme tyto „pohovory“ tajně v tašce nahrávali na magnetofon, dobu, kdy jsme
s obrovskou chutí chtěli vydávat v určité míře „svobodný“ tisk. Doba se změnila a naše děti
možná ani minulou dobu nepochopí. Je však příjemné si dnes přejít, jak bylo Kukátko
tehdy vnímáno.

Od vydání prvního čísla Kukátka uplynulo více než 12 let. Změnilo se vnější prostředí.
Výrazně se obměnila redakční rada, nedošlo však k jejímu omlazení. Objevily se názory,
že existence Kukátka po roce 1990 ztratila opodstatnění. Ale chuť pokračovat a najít násle-
dovníky trvala. Volání po omlazení a hledání nových spolupracovníků však mělo vždy jen
krátkodobý efekt. Pod vlivem jiných povinností a v neposlední řadě i konkurenci Obecních
listů se občasník-měsíčník Kukátko změnil v letošním roce na opravdový občasník. Váš
článek ve mně evokoval vzpomínky a znovu rozčeřil vnitřní dilema. Nic to nemění na
faktu, že dnes nemáme sílu vydávat měsíčně čtenářsky atraktivní Kukátko. Jako občasník
však Kukátko stále existuje a věřím, že čas od času budeme schopni rekapitulovat období od
posledně vydaného čísla a přinést čtenářsky zajímavé informace.

S úctou
D. Havlík

Z odpovědi pana L. Vaculíka 13.9.1997:

Vážený pane inženýre!
Děkuju Vám za dopis. – Už jsem si všiml, že se Kukátko méně vyskytuje, a byl jsem rád, že
nezaniklo úplně. Otázka je zajímavá: zda má v nynějších poměrech smysl. Já si myslím –
ale takto zpovzdálí, nezapleten do žádných konkrétních obecních záležitostí –, že by smysl
mohlo mít. Jako jsem přesvědčen, že režim nedělá jen vláda a strany, ale lidé svým všedním
denním jednáním, tak bych řekl, že výchova (pardon!) k demokracii se daleko názorněji,
možná riskantněji, s osobními mrzutostmi, dá dělat právě v obecních poměrech. Tu se pro-
gramy, myšlenky odmaskovávají a jsou z nich skutečné postoje a činy ... Ovšem: kdo si ale
může dovolit psát o tom. No ale přece jen: místní noviny, to je taková tiskovaná náves, kdo se
dostaví, má hlas, kdo ne, na toho je možno nedbat ... Ale vidím, že bych z toho mohl vlastně
udělat Poslední slovo. Přeju Vám a Vaším přátelům úspěch a zdravím Vás!

Ludvík Vaculík

Vraťme se ale zpátky ještě do let osmdesá-
tých. Dobříchovicemi tehdy cloumalo něko-
lik významných témat.

Prvním z nich byl dobříchovický most. V té
době propojoval oba břehy starý ocelový
úzký most na pokraji životnosti s omeze-
nou nosností, a k tomu ještě bez chodníků.
Tato nebezpečná kombinace si v té době
vybrala i svou nejkrutější daň, když na zle-
dovatělé mostovce dostala smyk nákladní
Tatra a přimáčkla k zábradlí pana Jiráč-
ka, který na následky zranění po několika
dnech v nemocnici zemřel.

Vášnivě diskuse tehdy probíhaly ne nad
otázkami, zda je v Dobříchovicích potřeba
nový most, ale hlavně, kde má být. Velmi
dlouho, v podstatě až do sametové revo-
luce, se zdálo, že zvítězí varianta součas-
ného přemostění řeky i železnice, a to od
ulice Jugoslávská na levém břehu do místa
křížení Tyršovy a dnešní Krajníkovy (tehdy
Leninovy) ulice na pravém břehu. Dokonce
byl kvůli této stavbě zbourán již první dům,
no spíše domek. Bílo červená někdejší cuk-
rárna s velkou terasou právě na rohu ulic
Tyršovy a Krajníkovy. Dodnes část základu
pod terasou nebezpečně vyčnívá do silnice
a straší zejména řidiče jedoucí k nádraží.
Proti tomuto bezduchému, bolševicko

silou prosazovanému umístění mostu pro
tranzitní dopravu do ulic, které na to neby-
ly stavěné, se ovšem vzdemula silná vlna
odporu, v zásadních věcech podložená vý-
znamnými argumenty ekologickými, hygie-
nickým zdravotními i dopravními.

Kukátko střídavě dávalo prostor příznivcům
i odpůrcům navrhovaného řešení a pod
hrozbou skartace jednoho z čísel ze strany
MNV to vedlo i k vydání slavné „cenzuro-
vané“ bílé půlstránky (k té se vrátíme ješ-
tě v dalším textu). Na stránkách Kukátka
i v několika člancích v celostátních časo-
pisech přinášel argumenty proti mostu do
Jugoslávské ulice zejména Daniel Havlík,
který marně nejprve navrhoval stavbu no-
vého mostu na starých pilířích (narážel na
protiargument, že nelze postavit nový most
s úrovnovým křížením s železnicí), a tak se
po té přiklonil k prosazování mostu do míst
mezi Dobříchovicemi a Všenory. To však
bylo řešení nejdražší a prosadit se nepodaři-
lo. Most se do revoluce nezačal stavět nikde
a až později oprášil myšlenku umístit most
na původním místě Petr Kaplan a úspěšně
dokázal obejít problém křížení silnice na no-
vém mostě s železnicí tak, že nový most byl
formálně rekonstrukcí mostu starého.
K boji o most se čas od času vrátil i náš bard,
HgS:

Kukátko 1/1988, str. 11

Slavný most

Existují v světě mosty
všelike,
o které se vedly boje
veliké.

Z dějin příkladů
je na to dost a dost -
- třeba Švédů boj
o ten Karlův most.

Tyto děje vzdychky se však
dály
u mostů, které v té době už
stály.

Proto náš most bude jednou
proslavený:
boj byl o něj, i když nebyl
postavený.

HgS

Mnohaleté předrevoluční diskuse vrcholily v roce 1990. Lednové Kukátko ještě přineslo na stranách 8-10 podstatnou část zápisu z jednání zástupců asi 16 zainteresovaných složek a institucí o tom, co a jak je potřeba, život starého mostu však mířil k nevyhnutelnému konci.

sovaných složek a institucí o tom, co a jak je potřeba, život starého mostu však mířil k nevyhnutelnému konci.

Kukátko 7/1990, str. 4, Alena Šarounová - úryvek

„—hledá se převozník —“
 Jistě znáte přísloví „Kdo seje vítr, sklízí bouři“ – i další: „Jak zaseješ, tak sklídíš“. Do třetice přidám ještě jedno: „Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek.“ Proč taková záplava lidové moudrosti? Protože odklady řešení problémů se většinou šeredně vymstí.
 Jsem ve funkci předsedy MNV Dobřichovice jen pár dní – a už musím obhlásit velice nepopulární opatření, které je logickým výsledkem dlouhé řady let odkladů, neshod a neochoty k rozumným kompromisům. Obrazně řečeno: musíme sklídit trpké dlouhozrající ovoce.
 V pátek 29. června 1990 bylo na MNV Dobřichovice svoláno jednání dopravního inspektorátu ONV, zástupců MNV okolních obcí, ČSAD a dalších organizací. Téma setkání: havarijní stav mostu v Dobřichovicích. Most byl podroben důkladné revizi a z výsledků průzkumu vyplývá, že je těsně před zřícením a musí být okamžitě uzavřen pro veškerý provoz. Přestože jsme si vědomi

Jak by bylo fajn, kdybychom se z těchto věcí dokázali poučit a pokusili se vzpomenout si na tyto epizody třeba při projednávání regulačního plánu, nebo řešení dopravy v regionu, či čehokoliv jiného.

Rtuťovitý stařík nechť nás nyní přenese mezi témata.

Kukátko 9/1985, str. 4

Milé Kukátko,
 Ve vsí skromnosti a počestnosti si Ti dovoluji zaslat návrh netradičního řešení problematiky dobřichovického zámku, a to bez jakéhokoliv nároku na odměnu.

Východisko

Rozhodl orgán kompetentní dost,
 že u nás postaví nový most.
 Ten starý sic ještě nad řekou drží,
 ale už dlouho to nevydrží.

Ptám se vás občané troufalosti dalek:
 Nešel by postavit i nový zámek?
 Ten starý sic ještě nad řekou pne se,
 brzy však potrvá – do vln se snese.

S přátelským pozdravem
 dr. Emil Calda, CSC.

Ano, dalším významným, nejenom kukátkovským tématem té doby byl dobřichovický zámek.

Kukátko 7-8/1985, str. 6, K. Káchová - Dobřichovický zámek

Mám ráda tvoji siluetu
 když v ranním mlžném oparu
 zjevuješ se mi na obzoru
 já slyším tóny chorálu.
 V polední záři mám tě ráda
 když lípa vrhá malý stín
 vzpomínám si na léta mladá
 kdy „svatý Jan“ nám býval vším.
 Tam jsme si jako děti hrály
 s panenkami i v kuličky
 v trávě se husy popásaly
 kol vody rostly vrbíčky.
 A řeka ta nám sestrou byla
 a věrným druhem z věže zvon -
 ten velký domů volával nás
 ten malý něčí blásal skon.

To i my děti zesmutněly.
 Koho si asi pán Bůh vzal?
 Zvon dozněl – a my zapomněly
 a vesele si hrály dál.
 Večer když slunce sklánělo se
 tam za Karlíkem nad strání
 rozhoupalo se srdce zvonu
 sladkými tóny klekání.
 Poslední pohled řece, lipám
 poslední pozdrav do dále
 usnul již den a na obloze
 hvězdičky jasně zaplály.
 Proto tě mám tak vroucně ráda
 vždyť žijí v tobě vzpomínky
 na bezstarostná léta mladá
 na milý úsměv maminky.

Koncem osmdesátých let byl zámek ruinou s okny buď vytloučenými, nebo zcela bez nich, s propadlou střechou, poničenou fasádou, ve stavu tak havarijním, že ani během nedělních mší již nikdo nemohl procházet nádvořím. Časté střídání majitelů, u nichž se již předem dala očekávat „řádná pečlivost a starostlivost“ (např. i jedno JZD), a jejich socialistické hospodaření a péče zasadily stavbě mnohačetné rány, po nichž dodnes zůstala řada neodstranitelných jizev.

Kukátko 10/1986 str. 5

Pravý důvod

Na titulní straně máme
 obrázek,
 jenž byl pro mě zdrojem stálých
 otázek.

Ale včera, když jsem kráčel
 od vody,

tak mi svíto - zřejmě dleem
 náhody -
 proč je zámek vyobrazen
 v Kukátku:
 To abychom na něj měli
 Památku!

Zdraví HgS

Dnes jsme zvyklí brát zámek (rezidenci velmistra řádu Křižovníků, či residenci, jak psaní se s prosazuje dnešní šéfredaktor Kukátka) jako centrum téměř veškerého dění ve městě. Dobré zázemí a noblesní kulisu poskytuje kulturním a společenským událostem a díky půlmaratonu už i sportovním akcím. Široké daleké okolí nám ho závidí. Připomeňme si, jak jsme byli nedávno vyplašeni, když hrozilo, že současný (a někdejší) majitelé, Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou, s naším městem neprodlouží nájemní smlouvu. Osmdesátá léta však přinášela starosti o samou existenci dnešní dobřichovické chlouby. Z mnoha stran se ozývaly názory co a jak vyřešit, jak plánovitě do celé věci zasáhnout. Kukátka stálo po boku těch, co bili na po-

plach, a čile otiskovalo co možná nejvíce výzev na jeho záchranu. Občas se dokonce lidé z jeho okolí dostali do střetu s tehdejšími úřady.

Kukátka 2/1988, str. 1 - Vánoční strom – sbírka

Z dnešního pohledu úsměvná zmínka, jak organizátoři veřejné sbírky na opravu dobřichovického zámku nepožádali včas o povolení sbírky, a tak na vánočním stromě nebyla původně avizovaná pokladnička.

Kukátka 1/1987, str. 2 - Dobřichovice v roce 2000

Není bez zajímavosti si s odstupu dalších let připomenout básničku Emila Caldy datovanou z pohledu roku 1987 dalekou budoucností – rokem 2000.

*Dávno proudí kanály
vody odpadní,
hala BIOS stojí
hezkou rádku dní.*

*Postaven je krytý bazén,
služeb pavilon,
Kukátka už náklad má
jeden milion.*

*Nový most nad Berouňkou
oba břehy spíná.
A na místě, kde byl zámek –
omšelá je ruina!*

Kukátka 12/1987, str. 10 – oznámení o přednášce o dobřichovickém zámku

Článek zval na přednášku o historii, současnosti a budoucnosti? dobřichovického zámku (10. 12. 1987). Akce byla hojně navštěvovaná a Kukátka o ní i o historii zámku podrobně informoval. Snaha zachránit zámek stmelovala mnoho lidí v Dobřichovicích, ale bylo naivní si myslet, že bylo v silách dobrovolníků a obce záchranu realizovat.

Věc se nakonec vyřešila na tehdejší dobu sice nepředstavitelně, ale velmi lakonicky a v podstatě sama. Zámek byl po sametové revoluci vrácen původnímu majiteli a ten si s ním poradil, jak nejlépe uměl.

Třetím a dosti významným tématem byl dobřichovický park a jeho stav. Náletovými dřevinami a plevelem zarostlý prostor s nadivoko vyšlapanými pěšinkami byl ideální kulisou pro zločin, třeba vraždu, která se tam tehdy, koncem šedesátých let, skutečně stala. Alespoň o tu část od dnešní Vítovy ulice se tehdy nezištně staral pan Běhounek, bydlicí naproti. Pan Běhounek též o parku občas něco napsal.

Kukátka 10/1985, str. 3 – Dobřichovický park Místo přepisování celého článku jen napovíme, že v úplném textu se mimo jiné dočtete, že park byl rozdělen na osm částí a tyto byly přiděleny do socialistické péče osmi organizacím Národní fronty. Inu dopadlo to s parkem stejně jako s okraji silnice na Karlík, ty měli také alespoň dvakrát do roka posekat členové organizací zmíněné fronty. Výsledkem bylo pěstování sena nastojato. Není na škodu občas na chvíli spočinout, přečíst si několik dobových zpráv a vrátit se o pár desítek let zpět. Rozumný člověk nestačí kroutit hlavou nad mírou hlouposti a utopie, které ovládaly mysl našich vůdců. Naleznete tak nepřeberné množství argumentů proti všem vynavačům starých pořádků, opěvujícím ty doby.

Že témata parku a zámku byla důležitá a Kukátka se jim věnovalo řadu let, dokládají i příspěvky v čísle **Kukátka 2/1988, str. 2-6.**

Kromě výše uvedených témat Kukátka nekompromisně „tepalo“ do všech nešvarů té doby. Jeden z častých přispěvatelů a glosátorů Jiří Geissler, k tomu říká:

„Výtisky Kukátka neberu do ruky vždy jen s radostí a pocity nostalgie. Velmi často mnou totiž probíhají ne vlny, ale celé tsunami studu, to když si musím číst některé své někdejší příspěvky. Jsou to chvíle, kdy bych se nejraději zahrabal i sám před sebou. Na jiné naopak vzpomínám rád. Například se mi asi tehdy podařilo hned v počátcích Kukátka výstižně popsat první patro obchodního domu Jednota a radost doposud mám i z šíleně provokativního a provokujícího příspěvku o soutěži VZORNÝ ODDÍL v místní TJ Sokol. Hysterické až pološílené reakce mi tehdy jednoznačně daly za pravdu.“

Články k této problematice jsou poměrně dlouhé, uvádíme proto jen upoutávky na ně:

Kukátka 1/1988, str. 3 *O jedné obhajobě*

Kukátka 2/1988, str. 12 *Nesouhlas s obsahem článku „O jedné obhajobě“*

Kukátka 3/1988, str. 5 *Ještě jednou o jedné obhajobě aneb nekamenujte proroky*

Protože na některé chvíle opravdu rádi vzpomínáme, vrátíme se ještě k tématice mostu a cenzurované bílé stránce:

Kukátka 1/1988, str. 11 *nadpis Telegraficky a prázdná půlstrana*

Kukátka 2/1988, str. 1 *nenápadné vysvětlení formou „omluvy“ na konci editoria*

Kukátka 4/1988, str. 3 *konkrétnější vysvětlení v úvodu článku o mostu*

První číslo roku 1988 bylo vůbec výjimečně drzé. Jsme daleci na tomto místě opěvovat hrdinské protikomunistické příspěvky, jež snad Kukátka nenápadně zveřejňova-

lo, a chlubit se jimi dnes. Nicméně naše mladická snaha o co nejpřesnější popis některých situací, nezkušený a nezkažený smysl pro spravedlnost a snaha prezentovat jakékoliv rozumné názory přinášela čas od času střety. A přestože se třeba až tak nic moc dramatického nestalo, Místní národní výbor v Dobřichovicích se obvykle ostře ohradil proti našemu nesmělému

ataku. My s hlavami plnými Bachova absolutismu a cenzury Karla Havlíčka jsme pak články obhajovali na koberečku u předsedy či tajemníka MNV, či (jako v tomto případě) otiskli půl stránky prázdné, a aby to bylo jasné úplně všem, v následujících číslech jsme „cenzuru“ vysvětlili. Ještě jsme to úplně netušili, ale konec režimu se blížil.

VZPOMÍNKY členů redakční rady

Po vzpomínkách „otců zakladatelů“ a připomenutí některých článků se do vzpomínání na začátky Kukátka dali další významní členové redakční rady, Vladimír Czumalo a Jiří Matl:

Nebyla to epizoda, spíš kus života. Do redakční rady Kukátka jsme byli v roce 1987 povoláni s dr. Jiřím Matlem za dva z Otců – zakladatelů, povolání naopak k výkonu nejčestnější povinnosti občana socialistické vlasti. Jiřímu to zůstalo dodnes, můj záskok se protáhl na patnáct let. Do Dobřichovic jsem se přičlenil pár let před tím a mimo rodinu tu prakticky nikoho neznal. Kukátko mi poskytlo podstatnou iniciaci: Začal jsem se tu cítit doma. V 80. letech ještě bylo dost času na přátelství.

Pamatuji si své první zadání: medailon výtvarníka Zdenka Seydla, který zemřel v létě 1978 v Dobřichovicích. První úkol tedy odpovídal mé profesi, ale jak jsem se s pomocí nových přátel rychle rozkoukával, témat přibývalo. Prostor, v němž jsme se pohybovali, měl své mantinely, ale dařilo se jej neustále rozšiřovat. Bojím se, že to vyznělo pateticky, ale jsem těm patnácti létům

s Kukátkem vděčný také za prožitek svobody. Zvláště mě těšila cesta, kterou razantně prošlapával dr. Hlemýžď veden autorskou rukou dr. Jiřího Růžka. Ve hříchu komunální satiry jsem zplodil šifru HoVol a skryt za ni ve hříchu pokračoval. (Nepamětníkům musím prozradit, že šlo o zkratku za *holičův volič* v narážce na původní profesi tehdejšího předsedy místního národního výboru i na dobovou volební praxi. A ve zvuku té zkratky znělo, jako co jsme si za oněch Husákových časů připadali.) Když jsem poprvé přišel na schůzi tehdejší školské a kulturní komise, zrovna se tam projednával článek jakéhosi HoVol o tom, jak na hnojí poslouchá hlášení místního rozhlasu, což pracovnice MNV považovaly za těžkou osobní urážku, o důstojnosti úřadu nemluvě.

Vzpomínám-li na tehdejší pohyb na hraně, nevybavuje se mi pocit ohrožení či dokonce strach, ten jsme rozhodně neměli, ale naopak hravá lehkost. Přituhlo až později. I když jsme o to nikterak neusilovali, okruh kolem Kukátka byl chápán jako jisté politické uskupení. Nakonec názorově jsme byli konzistentní a naše občanské angažmá se neomezovalo na vydávání Kukátka, viz na-

příklad boj o záchranu chátrající a devastované rezidence křižovnických velmistřů, jeden z předlistopadových signálů obnovy občanské společnosti. Ti, kdo na prahu 90. let naskakovali do vlaku, který nerozjel, a ještě určení se domáhali nejlepších míst, nám rádi říkali: „Nemyslete si, že když jste...“ Na boje, do nichž jsme byli vtaženi z potřeby nepřítele, a které utichly až po letech, nevzpomínám rád. Všichni ale nehráli unfair, chovám i vzácnou zkušenost z polemik s panem dr. Kratochvílem, noblesním protivníkem, který šel vždy tvrdě po míči, nikdy po hráči.

Pocit hravé lehkosti se vytrácel. I za tuto periodu jsem ale vděčný, přímá zkušenost později dovolila nedivit se mnohým dějům v českém politickém rybníčku a tehdejší vážné psaní nutilo mnoho věcí domýšlet. Raději ale vzpomínám na texty nevážné, hlavně na poprask po článku *U Berounky bez*, v němž jsem navrhoval zřízení nudistické pláže v Dobřichovicích, a jeho pokračování po vydání přílohy *Erotické Kukátko*, již jsme prázdninově reagovali na dobový boom erotických časopisů.

Když jsem přišel do redakční rady, k samozřejmým povinnostem jejího člena patřila účast na ruční výrobě: Tiskárně se odevzdávala maketa vyrobená s pomocí psacího

stroje, nůžek a lepidla, a odtud přivázeny archy, z nichž bylo teprve třeba složit a sešít jednotlivá čísla, označit předtištěné obálky a připravit distribuci. Tohle kouzlo samizdatu je dnes, kdy periodika vznikají prakticky bez doteku lidské ruky (některá i bez dotyku lidského mozku), už vlastně nesdělitelné. Stejně tak radost z technického pokroku, první kopírky, první počítače, zážrak jménem T602 a později WordPerfect. Rád vzpomínám na tiché večery za zády Jiřího Matla u počítače i na méně tiché redakční rady v osvětové besedě, v sokolovně, v nakonec neúspěšně zachraňovaném čp. 26 a posléze u Havlíků.

V roce 2001 jsem toho už musel nechat. Nebyl to rozchod s Kukátkem. Jen přímý důsledek prvotního vyděšení nevyčísitelnou chorobou vlastní, ale také hluboké deziluze z rychlého postupu chorob společnosti, včetně té lokální. S tou první chorobou jsem se od té doby naučil žít, a pokud jde o tu druhou, částečně se mi vrací víra i trpělivost. Co se ale z věcí ztracených nevrátilo, je svoboda: Vlastní čas se pro mne stal v naší hře na společnost výkonu nedostupnou komoditou. I s touhle smutnou zkušeností si velmi vážím toho, že Kukátko stále vychází, a stydím se, že už u toho nejsem a být nemohu.

Vladimír Czumalo

jak to dopadne, když se člověk neuhlídá a začne si se souvislostmi ...

Přátelé z Kukátka a spol. pravili, že chystají vzpomínku na to, jak to všechno začalo. Tedy když už se Kukátko překlátilo přes těch 30 let ... A že abych také něco přidal, protože jsem u těch počátků nějak byl ...

Zděsil jsem se. Sice rád vzpomínám a přemýšlím o tom, co bylo, jestli to bylo dobře či špatně, zda to mohlo být i jinak ... A jak třeba?

Nikdy nedojdu k uspokojivému názoru, ku klidu v duši. Můj život se ale před pár léty od základu změnil. Tedy změnil jsem jej i já sám a učím se nyní dívat se spíš dopředu než zpět. Je totiž spousta zajímavých míst, věcí, lidí, pocitů, emocí, které na nás stále čekají. Je pravda avšak, že reflexe toho, co jsme prožili, je k tomu dobrou spojenou nádobou ... Je z toho někdy ale docela vroucí a bublající tygřík ...

Dovolím si tedy přidat cosi velmi osobního

a navíc asi v dosti nečekaných souvislostech, které se ale v závěru pokusím uvést do velice aktuálního a snad i funkčního vztahu. Vzpomínal jsem, jak jsme dlouhé večery mluvili s přáteli o tom, jak by bylo dobré mít v Dobřichovických časopis. Byla 80. léta minulého století, časy po Chartě 77, Husák, Štrougal, Biřák, Štěpán, Kapek, Fojtík, Jakeš a další „výtečníci“ měli dost navrch a nabízel jejich slovy ráj na zemi. Přesto se ale našli „ztroskotanci a samozvanci“ (<http://www.charta2007.cz/index.php?sh=dokum/6>), kteří do toho „ráje“ na zemi šťourali, přesto se daly najít školky, jak vykuknout mimo rámec toho svírajícího se kruhu. Dala se občas chytit Svobodka s K. Jezdinským, J. Jedličkou, M. Schulzem, Lídou Rakušanovou, K. Krylem či Ivanem Divišem, Hlas Ameriky v mutaci polské i české s noblesním Ivanem Medkem z Vídně, také a samozřejmě a především: Londýn a BBC World Service. Dalo se dostat k textům z edice Petlice, řízené zařatě L. Vaculíkem, dokonce se občas poštěstilo i přijít k oficiálním vydáním knížek přímo od Škvoreckých či z Kolína (n. Rýnem ...) či ku „Svědectvíčku“ od P. Tigrida.

Už jsem popisoval kdysi, s jakým strachem jsem v r. 1988 provázel přes stále tvrdě střežené hranice básně Ivana Diviše. I své zklamání, když je většina tuzemských přátel i kolegů odmítla jako morbidní a masochistické. Ostatně i v rámci Kukátka se tehdy nakonec daly sehnat a dál dávat tehdy ilegální Lidové noviny ...

Když jsme s kamarády mluvili o tom časopise, spíš jsem byl skeptický a oponoval jsem, že to nebude to pravé ořečové, protože to nebude moci být svobodné.

Přátelé měli raději činy. Byl jsem „přehlasován“ a Kukátko vzniklo. Když pak po čase dva ze zakladatelů, Ondra Němec a Jirka Geissler, museli na vojnu, přišli jsme do redakce já a Vladimír Czumalo.

Musím se teď kamarádům omluvit, měli pravdu s tím časopisem, jakkoliv to byl ja-

kýsi tanec mezi vejci kombinovaný s častými „koberečky“ na MNV, stálo to za to. Ty chvíle spolu-bytí při přípravě čísel i při kompletaci (čísla jsme museli ručně skládat a sešít a často i distribuovat), se nedají zapomenout. Díky za ně i za ty chvíle svobody a přátelství. Tohle je komodita ničím nenahraditelná.

Hodně se změnilo po Velkém listopadovém sametovém převrácení. Pamatuji si na sobotní dopoledne 18. listopadu 1989. S pár přáteli jsme se sešli na t. zv. korse, tak jsme nazývali naše sobotní hovory po velkém nákupu vždy někde v zákoutí. Vyprávěl jsem, jak jsme s kamarády ten osudný páteční a tehdy včerejší večer dostali na Národní třídě na frak a co se tam vše událo. A také jsem líčil ten pocit neskutečné euforie, když se šlo podle Vitavy, tramvaje plné lidí stály, lidé mávali a my nahlas, ale fakt, opravdu, ale opravdu nahlas řvali cosi o svobodě, lidských právech a o panu Václavovi (= Havlovi) a Chartě ...

Když jsme tehdy zahruli kolem Národního divadla, potkal jsem známého, tehdy člena orchestru ND, nadšeně jsem jej pozdravil ... Zděšeně odskočil a odsekl: „Prosím Vás, co to tu děláte?“ Souvislosti mi došly až později, díky internetu a jeho jménu v jistých databázích ... A tu se zvolna propojuje, co níže chci napsat ...

Pro Kukátko tehdy začala nová etapa, škola demokracie. Ne té učebnicové, té „reálné“ ... Pamětníci asi pamatují na termín „reálný socialismus“. Jedna kolegyně kdysi při jakémmsi školení, kdy nám lili do hlav, co to je, pravila: „no, socialismus je to, co se píše jaksí ve „spisech“ a reálný socialismus je to, co pak kolem sebe všichni vidíme ...“. Soudruzi z toho dostali záchvatek ...

Asi budu za svatokrádce, ale pořád si myslím, že tehdy, v těch divokých létech po zlomu tam bylo možno nalézt řadu paralel ... A kdo ví, jak je to vlastně dnes ... Možná se mylím, ostatně jiný už dějinný výtečník se

dotázel: „co jest pravda“. A další vtipálek mu nechtě odpověděl: „Pravda vyděsí ...“. Nové obzory: vrhli jsme se do oné pověstné drobné práce, či spíše pokračovali v tom, co jsme dělali už na konci let 80. Kulturní aktivity všeho druhu, debaty, koncerty staré hudby, vzniklo občanské sdružení Společnost Dobřichovice, jehož idea i *raison d'être* je stále kdesi v pozadí všeho, co i nyní děláme. Vybaví se mi i dnes ta spousta práce, noční křížování po okolí s plakáty na koncerty, ale i ta radost z toho všeho a z bytí spolu se spřízněnými dušemi. A pořád si myslím, že to bylo opus bonum (dobré dílo) – a mělo to smysl.

S kamarády z Kukátka jsme tajně ucpávali díry ve střeše budovy, jež se nám zvolna rozpadávala před očima, již jsme však považovali za duchovní klíč k dobřichovické historii i k pocitu dobřichovického občanství i patriotismu, totiž residence, v níž kdysi přebývali nejen významní křížovníčtí velmistři, ale také faráři, kteří zanechali trvalou stopu nejen v naší lokální historii. Pořádali jsme o tom veřejné debaty, psali texty. A prali se u soudů za její práva proti těm, kteří ji brali jen jako množinu stavebního materiálu či prostor pro leccos a v tomto smyslu ji využívali a snad i zneužívali ...

Kukátko se začalo věnovat obecní politice, zejména zpravodajství o tom, jak se spravují naše věci veřejné. Učili jsme se to, byla to děsná práce, ale rád na ni vzpomínám. Třeba na to, jak jsme zveřejňovali přepisy z veřejných jednání zastupitelstva o správě našich věcí veřejných. A snad po každém čísle byl průšvih. „Co jste to tam napsali? To není vůbec pravda!“ „Ale ano, pustím Vám nahrávku! Přesně tak jste to řekl.“ „No jo, řekl, ale myslel jsem to úplně jinak!“ ...

Ano, udělali jsme spoustu chyb, nedokázali jsme třeba oddělit zpravodajství od komentáře (nedokážu to ostatně dodnes). V době, kdy ani tak nešlo o ideje, jako spíš o počty hlasů a většiny pro určité kon-

cepty, to vše bylo chápáno matematicky, a tudíž v daném kontextu i jako problém. Obec tedy zrušila svoji podporu Kukátka a vytvořila si vlastní zpravodajské médium. Bylo to řešení za dané situace asi logické a konečkonců jej nyní vidím jako vlastně dobré. Po letech, během nichž se prach z tehdejších pútek usadil, máme dvě fungující obecní media. Která obec to má? (Hrome, zase ten Jakeš, pardon ...) A Kukátko si může psát, jak uzná za vhodné ... A samostatně uvažující občan si jistě udělá svůj názor.

Pro Kukátko to ale znamenalo najít si nové místo na slunci. Zajisté a nejprve stran financování. A logicky také stran obsahu a zaměření. Děláme je stále ve volném čase, nejsme zatím schopni realizovat jinou nežli čtvrtletní periodicitu, což významně ovlivňuje obsah i zaměření. Preferujeme tedy trvalá a dlouhodobá či nadčasová témata a samozřejmě také debatu o nich, historii obce i regionu, aktivity občanské společnosti, zdravotní problematiku a její alternativy, kulturu a sport. Což samozřejmě neznamená, že se časem nevrátíme také k původnímu více politickému konceptu ... :-D.

V principu pořád chceme být otevřeným prostorem pro svobodnou debatu o věcech veřejných. V poslední době se také více snažíme o zpravodajství v regionálním kontextu, ty souvislosti jsou zde za současné situace evidentní.

Situace je nyní velice zajímavá. Je u nás v obci i v regionu spousta schopných a aktivních lidí s vizí, nápady i znalostmi, jak je uvést v život. Lidí, kteří se navíc nebrání vzájemné komunikaci. A to je skvělé! Takže je stále o čem psát a pomáhat těmto prima lidem v jejich práci. Tohle má smysl. Je to to, co se nazývá obecně občanská společnost?

Když mě přátelé žádali, abych něčím přispěl, v podstatě se mi velmi nechtělo. Měl

jsem pocit, že to je vše již passé a že důležité je opravdu spíš starat se se vsí odvahou i inspirací o čas příští.

Jak jsem byl již výše uvedl, můj život se změnil, jsem teď poněkud na jiné koleji. Vysvětlím: když bylo na zahradě náhle jednoho jara divně ticho – a bylo proto, protože z ní zmizely včely (staří včelaři z okolí odešli včelařit do včelařského nebe), na jejichž „hluk“ a bzuzění jsem byl nějak napojen, motory sekaček od sousedů je nenahradily. Kamarád z nejcennějších daroval včely a byl tu rázem jiný svět. Svět včel, ale i včelařů.

A tu je, proč to píšu a takto podivně bizarně. Svět včelařů je podivný. Skvělí lidé, včelaření je bez pochyby jistý druh diagnózy. Lidé spojení touto diagnózou.

Nejsou to ale jen ti hodní dědečkové co se mazlí se včelkami a pak pro Vás mají ten tak dobrý med. Najdeme zde také šibry a vykuky, kteří se díky manipulacím a podivným hrám snaží vydušit ze státu i z Evropy dotační peníze. A jde o desítky milionů, nejsou to troškaři. Oslovují se všichni společensky „příteli“, ale někteří z „přítelů“ kradou těm druhým „přítelům“ celá včelstva, když o ta svá vlastní lenost či neschopnost přijdou. Jiní zase na ty, co mají jiný názor, posílají anonymní udání a dokonce jim ta včelstva třeba rozvalí a poškozují ...

Navíc je systém nastaven tak, že i když je chovatel neschopný či líný a uhynou mu včelstva, dostane dotaci z veřejných peněz, koupí nová a jede se dál ...

A v té souvislosti jde o všechny ty podivné strategie a také o tu demokracii, o níž jsem to vše vlastně načas výše. Takže teď ty souvislosti ...

Měl jsem štěstí, že mě má nevmáchaná huba zavála do party lidí, kteří to chtějí dělat jinak, svobodně, moderně, v souladu s přírodou a zdravým rozumem. A pokud možno bez berliček dotací a všeho toho bahna, které je na ně nabaleno.

A tu nastal problém, protože tenhle koncept se nehodil do krámu té partě, která nastavila ony kanálky na peníze a směry jejich toků do jistých kapes. A postavila vše na svazácké a vpravdě bolševické jednotě názoru a organizovanosti ... A začal boj a debaty a diskuse. A mydlení schodů a okopávání kotníků ... A „my máme větší pravdu, protože reprezentujeme 97 % včelařů“ (onu tak omílanou většinu – a to je přece ta pravá demokracie, ne?). Že se těch 97 % neptali a že v odborné diskusi to není argument pro větší pravdu, je nezajímavé a jak se zdá, ani to nikoho nepálí, což je podle mého daleko horší.

Už jsem výše naznačil, že co zelený monarchista platónského typu mám se současnou tváří „demokracie“, v níž žijeme, poněkud problém ...

Naše minorita nemá šanci se s těmi vykuky prát, nemáme na to „ramena“, mimo jiné i proto, že oni přesvědčili tu tolik vzývanou většinu. A tu se mi to vše propojuje. Jak snadno ji přesvědčili a jak snadno se ona dala přesvědčit! Ta většina totiž chce mít vše jednoduché a nenáročné. A chce, aby jí to Velký Táta dal a on i dá, protože si to nastavil a zařídil mimochodem tak, že dá, ale že mu to při tom i docela dost hodí ... A musí to tak být, aby to házelo i dál ... Takže žádná debata, žádní „rebelové“.

Tu jsem se vyděsil, protože jsem dostal několikrát zpětnou vazbu, že demokracie je přece vládou většiny a proč tedy furt prudím ...

Namítal jsem cosi o právu menšiny aspoň na názor ... Ta naše menšina nechce přeci nic jiného, než jen své místo na slunci, uznání jiné cesty, která není cimmanovskou slepou uličkou, už třeba proto, že funguje ve většině okolních zemí.

Promiňte, že teď zabočím do podrobností, ale nelze jinak. Jde totiž o to, aby třeba při ošetřování včelstev se chovatel mohl rozhodnout, zda použít ekologicky šetrné pří-

pravky, nebo tvrdou chemii. To je klasický příklad. Obojí zatím nějak funguje, dodávám. Jde v principu jen o legálně uznanou možnost volby ...

Chápu, že výrobcům chemických léčiv spojeným pevným poutem s tvůrci metodik a zákonů se to nelíbí, protože jim to ubírá zisky, ale co my, kteří ctíme jinou cestu, s tím? Proto s přáteli zastáváme koncept, že každý chovatel by měl být jednak zodpovědný za svá včelstva, být informovaný a vzdělaný a samostatný a podle dostupných a snadno získatelných informací by měl mít možnost se svobodně rozhodnout, jak bude postupovat. Tak jako každý jiný chovatel čehokoli jiného. A jako každý samostatný a svobodný občan. Nevěřili byste, jaký to vyvolalo rozruch.

Zase ty paralely: začali jsme si vydávat nezávislý o tom časopis. A poprask a problém ... Souvislosti ...

Současná situace je nastavena tak, že metodika ošetřování je diktována monopolním distributorem syntetických léčiv a všichni jsou masírováni tím, že je to tak nejlepší. Je to jako za Husáka, kdy platilo: my za vás všecko zařídíme, o nic se nestarejte, nad ničím nedumejte, levný guláš i lahvička dáme, chléb i hry, Ein Kessel Bunes, Bohdalku a Dvořáka a Michala Davida a Plavce, co dřív bývali The Rangers, místo Sokola Spartakiádu, řekneme vám, co je správné a jak co chápat, dáme vám jedny velké noviny, tam vše najdete a ještě je dobře užijete ... Budete to mít jednoduché, my se o vše za vás postaráme. A do toho se mi nějak zamotaly: dlouhý vlasy – krátký rozum ... Aneb: *máš-li dlouhý vlas, nechod mezi nás* ...

Stačí zaměnit jen pár konkrétních termínů,

Vzpomínání se týká převážně doby vzniku Kukátka a období do sametové revoluce. Současný šéfredaktor nás však svým článkem výše přenesl až do současnosti.

a jsme v tom, co jsem popsal stran ošetřování včel. Jako by se ty doby vrátily. Je to zvláštní životní zkušenost, proto jsem se o ni chtěl podělit. Totiž začít se pohybovat v tak magickém oboru a najednou narazit znova na mentalitu oněch dob, které jsem považoval za dávno zapomenuté ... Přiznám se, byl to pro mě šok ...

Vedeme o tom nekonečné debaty na setkávání i v sítích. A tak jsem zase jednou nedržel ústa ani krok a napsal o tom do jednoho z veřejných diskusních fór. A obdržel odpověď od jednoho z kolegů, která mě nakonec přiměla změnit rozhodnutí nic nenapsat a donutila podělit se ... Tu se tedy vracíme obloukem ku počátku ...

Dovolím si ji citovat: *„Pane Matl, kde berete jistotu, že včelaři chtějí být samostatní? Já ku příkladu žádnou samostatnost nechci. Já jsem vděčný Svazu, že za mě vyřídí vše potřebné, jsem vděčný státu, že si sám nemusím koupit kanón a samopal a bránit svou zemi, svou vesnici a svůj dům, jsem rád, že si můžu zavolat záchranku a nemusím žít šamana/čaroděje atd.*

Vážně už jděte s tou svobodou do háje. Demokracie je snad vůle většiny. Většina takovou svobodu, jakou tu prezentujete Vy, nechce, a tak nás nechte žít v civilizaci a sami si Vy a hrstka Vám podobných jděte někam, kde se budete muset dennodenně SVOBODNĚ rvát o holou existenci.“ Omlouvám se, ale tohle mi navodilo znovu otázky, jak to vlastně s námi je a co vlastně chceme? A jak je to s tou naší demokracií? Karle Kryle, je veliká škoda, že už se nám směješ tam „odtud“. Tady by ses nasmál mnohem víc ...

A všimněte si, že vůbec, ale vůbec neužívám termínu „reálná demokracie“ ...

J. Matl

A protože se blíží volby (byť jen komunální), sáhneme opět po starých Kukátkách, tentokrát již porevolučních.

Kukátko 1/2006, str. 9-10

Dopis babičce Mary
Tu babičku,
pro kterou vždy byla válka s lidojedy legrace,
tu babičku
za pár dní zabila volební agitace!

Milá Mary!

Už je tomu asi takových pětasedmdesát let, co jsi se narodila ve Štěchovicích a vytáhla do volebního boje za kouboje, aniž jsi měla tušení, že tento boj není jako zkrátit hřebce křepce, ať chce či nechce. Mýlně ses domnívala, že každý zděšen tvář si zakryje, když se k němu přiblíží postrach přerie, a že stačí mít tuhé bicepsy a Toma Mixe strčit do kapsy. A tak se nediv, že jsi na to doplatila. Jestě že Tě (volbama zabitou) vzal k sobě Manitou, i když jsi kvůli tomu putykáři, kterého jsi změnila v mrtvolu, měla namále. Doufám, že i ve Věčných lovištích točíš nad hlavou lasem, ale pochybuju, že máš dva koltáky za pasem a slivovici v putně, protože tam, kde nyní pobýváš, se určitě nestřílí a vládne tam prohibice. I tak si však myslím, že se máš dobře, protože ve Věčných lovištích se má dobře každý. Je velká škoda, milá Mary, že k nám teď nemůžeš přijet ani na pár dní. Určitě by sis užila, protože v našich krajích právě začíná předvolební boj. Poslanci, straničtí představitelé a vůbec skoro všichni politici velkého i malého kalibru sestupují mezi lid, vynořují se z hlubin svých sekretariátů a sdělují prostřednictvím plakátů a bilbordů, další se zase bádají a navzájem osočují v novinách a televizi. Díky své imunitě to mají jednoduché – kdybys Ty o někom prohlásila, že je lhář, měla bys na krku přinejmenším přestupkové řízení. Ti, kteří taktó „diskutují“, si zřejmě vůbec neuvědomují, že lidé, kteří jejich vzájemné obviňování ze lži neustále poslouchají, po určité době usoudí, že v politice lžou všichni. Jak má mít člověk důvěru ve své zvolené zástupce, když místo věcné debaty slyší jen silná slova a vidí poťouchlé úsměšky? Navzdory tomu všemu – zejména však, když si toho neuvědomíme – se máme poměrně dobře, ale všichni se těšíme, až bude po volbách, protože to se budeme mít ještě lépe. Každá strana totiž slibuje, jaké pěkné časy nastanou, pokud ve volbách zvítězí a ta druhá strana bude druhá. Pěkné časy slibovali sice už před posledními volbami, ale ti, které jsme zvolili, na to při své náročné a namáhavé práci nějak pozapomněli.

Onehdy mě, drabá Mary, napadlo, jestli bych nemohl být poslancem nebo senátorem aspoň u vás, když se mi to u nás nepovedlo. Zajímalo by mě proto, jestli takové zařízení vůbec máte a jestli ano, jaké vyhody mají vaši poslanci a senátoři vzhledem k ostatním (málem jsem dodal „smrtelníkům“, což je nesmysl, protože u vás už to máte – ha ha! - všichni za sebou). U nás těm našim přispíváme na bydlení, na jízdnu, na stravu, na cestování, na reprezentaci a já nevím, na co ještě, neboť by to ze svého platu asi neutáhli. Učinili sice sami několik pokusů, jak se tohoto tíživého břemene zbavit, ale vždycky se to nějak zadrhlo. Možná že někoho napadlo, že by se těchto příspěvků mohl odříci sám, ale nejspíš si uvědomil, jak by před svými kolegy vypadal. Doufám, milá Mary, že se na mě nebudete zlobit, když nepůjdu v Tvých stopách a žádného volebního boje za kouboje ani za kobokoli jiného se nezúčastním. K volbám ale půjdu, protože si myslím, že nějaký slušný kandidát se určitě najdou. Víím sice, že se to po volbách, ať je vyhraje kdokoli, o mnoho nezlepší, ale budu volit takové, u nichž bude jistá záruka, že se to aspoň nezhorší.

HgS

Srdečně Tě zdraví

AGENTURA JÉPÉPÉ hlásí

Pod tímto titulkem se v Kukátku pravidelně každý měsíc od října 1994 až do jara 1997 objevovaly krátké zprávy agentury JÉPÉPÉ (Jedna paní povídala), které glosovaly ně-

teré tehdejší události a jevy nejen ze života Dobřichovic. Připomeňme si agenturní zprávu s politickou tematikou.

Kukátko 1/1995, str. 15

Leden 1995

Před několika dny došlo v naší obci na křižovatce před nákupním střediskem ke střetu zájmů. Zájem poslance X. Y., přijíždějícího od sokolovny a odbočujícího vlevo na parkoviště před školou, se střetl se zájmem voliče A. B. jedoucího od mostu. Při střetu obou zájmů vyvážl zástupce parlamentu České republiky nezraněn a také škoda na vozidle, které mu k bezplatnému používání zapůjčila firma Mercedes, nebyla velká. Vozidlo pana A. B., které mu bezplatně zapůjčila manželka, utrpělo škodu o málo větší a jeho vrak byl později otažen místními hasiči. Střet obou zájmů nezpůsobil našťásti velké škody morální, neboť při slovní potyčce padaly výrazy sice silné, ale mládeži, která ji s velkým zájmem z oken školní budovy sledovala, důvěrně známé. Podle vyjádření pana poslance došlo ke střetu obou zájmů pouze v důsledku nedokonalé legislativy, která umožňuje, aby se řidič, který není poslancem, domníval, že před řidičem, který je poslancem, má někdy přednost.

ROZHOVOR

Na převzaté články ze starých Kukátek si dovoluujeme navázat jedním novým, s historickým vzpomínáním úzce spjatým:

Dr. Hlemýžď je dlouholetým spolupracovníkem a přispěvatelem Kukátka, který chvíli stál, chvíli i seděl u jeho zrodu. Svým zvláštním, vědou poznamenaným způsobem, komentoval společenské dění od poloviny 80. let minulého století. Tahle éra si později mezi historiky a sociology vysloužila název

„Velký opruz“. Hlemýžďovy komentáře působily jako zásep na zanícené hýždě a čtenáři tvrdili, že jim dělají dobře. Listopadová pendrekiáda odstartovala zásadní změny a redakce Kukátka netušila, proč se dr. Hlemýžď odmlčel. Teď už je to jasné.

Kukátko: „Těší nás, pane doktore, že po téměř čtvrtstoletí odmlky jste opět připraven s Kukátkem rozmlouvat. Co jste celou tu dobu dělal?“

Dr. Hlemýžď: „Téměř dvacet let jsem pobýval u Křováků na okraji pouště Kalahari, kde jsem plnil vědecký úkol, na nějž jsem získal grant z Evropské unie.“

Kukátko: „To je velmi zajímavé. Jak se ten grant jmenoval a jak jste k němu přišel?“

Dr. Hlemýžď: „Grant se jmenoval „Ústavní systém v kmenovém společenství“ a získal jsem jej ve výběrovém řízení po té, co byl na počátku 90. let zrušen náš Institut neaplikovatelné antropologie.“

Kukátko: „Mohli byste nám o tom říci více?“

Dr. Hlemýžď: „S radostí. Jistě si ještě pamatujete na nadšení, které zavládlo po pádu komunismu a které provázelo společnost při vratkých krůčcích k nastolení občanské společnosti a demokracie. I nám v našem vědeckém zařízení chvíli trvalo, než jsme se rozkoukali a zorientovali v nové situaci. Rozhodli jsme se přispět svým dílem a vydali jsme vcelku obsáhlý sborník s názvem „Morálka privatizace nebo privatizace morálky?“ Já sám jsem zpracoval kapitolu, která se jmenovala „Mohou i vyprané peníze smrdět?“, v níž jsem se věnoval hygienickému problému špinavých peněz. Přiznám se, že jsme netušili, jak razantní bude mít naše studie odezvu.“

Kukátko: „Pokračujte, pane doktore, naše čtenáře to jistě bude zajímat.“

Dr. Hlemýžď: „Nečekaně ostře vystoupil pan premiér, který v kriticky polemickém článku „Komu smrdí peníze?“ argumentoval, že peníze smrdí těm, kteří je nemají, a tudíž logicky o tom nemají co mluvit. Dalo by se odvodit, že peníze tedy nepáchnou těm, kteří je mají, byť by byly i trochu ušpiněné, na což jsem ve své studii poukazyval. Vzápětí vyšel článek tiskového mluvčího s titulkem „Hlemýžďovi smrdí nejen peníze, ale i z huby!“, který debatu postavil do osobní roviny.“

Kukátko: „Podepsala se tahle diskuze na fungování Vaší vědecké instituce?“

Dr. Hlemýžď: „Ba právě. Z předchozího režimu jsme byli zvyklí docházet čas od času na oddělení pro vědu a výzkum ústředního výboru strany, kde jsme vysvětlovali, co jsme tím mysleli, když jsme něco napsali a publikovali. Tahle procedura odpadla, protože nebylo zřejmé, kam jít a komu co vysvětlovat. Nicméně veřejná polemika a drtivý odsudek naší práce z oficiálních míst přiměly zřizovatele, aby zaměřil svou pozornost na Institut neaplikovatelné antropologie.“

Kukátko: „Jaké to mělo pokračování?“

Dr. Hlemýžď: „První, co nám vytkli, bylo, že se výsledky našeho vědeckého výzkumu nedají použít. Kategoricky odmítli vzít v úvahu, že tato premisa je v základní preambuli naší instituce a že více než půlstoletí jsme ji bez výjimky dodržovali! Dále nám vytkli, že pořad do něčeho šťouráme a hledáme něco, co evidentně nikdo nepotřebuje. Naráželi tím na sborník „Může existovat občanská společnost bez občanských ctností?“, jímž jsme si také hodně pohoršili. Pak už bylo jen otázkou času, kdy padne rozhodnutí o zrušení institutu.“

Kukátko: „Kdy k němu došlo?“

Dr. Hlemýžď: „Stalo se tak výnosem zřizovatele v roce 1994. Analyzoval jsem tento dokument a zjistil jsem, že nečetnější a opakující se slova jsou zejména: Neužitečný, nepoužitelný, provokativní, resp. provokující, moralizující, bludný, slepý a hluchý k potřebám společnosti. O zřejmě vypjatém emocionálním vztahu zpracovatele k institutu byl i výraz „úplně na hovno ve všech ohledech“. Tak jsem poprvé v životě přišel o zaměstnání, které mi ve skutečnosti bylo celoživotním koníčkem i posláním.“

Kukátko: „Jak jste se dostal do Afriky?“

Dr. Hlemýžď: „Jak jsem řekl, přihlásil jsem se na výše uvedený grant a byl pozván do Bruselu na výběrové řízení. Toho se účastnil ještě jeden uchazeč, v Bruselu usazený Křovák. Na otázku: „Proč se hlásíte o tento grant a jakou zvolíte metodologii?“ odpověděl: „Ma tsa tsa, ma umba omba!“ což ve volném překladu znamená: „Je mi tady zima, chci domů!“ Byl upřímně překvapený, když se dozvěděl, že nebyl vybrán.“

Kukátko: „Vy jste tedy odjel do Afriky a bezmála dvacet let zkoumal ústavní systém Křováků. Co Vám na tom tak dlouho trvalo?“

Dr. Hlemýžď: „Samozřejmě nějakou dobu trvá aklimatizace, poměrně značný čas trvá, než si získáte důvěru Křováků, aby se s vámi začali otevřeně bavit o věci tak intimní, jako je politika. Zhruba polovinu zbývajících doby jsem věnoval zkoumání, zda Křováci vytvořili politický systém, a druhou polovinu myšlenkovému proniknutí a vyrovnání se s faktem, že spokojeně žijí bez něj.“

Kukátko: „Jak byste charakterizoval životní postoj těchto primitivů?“

Dr. Hlemýžď: „Výsledek mého mnohaletého bádání bych shrnul do výroku, že Křováci spontánně dělají to, co je potřeba, nebo to, z čeho mají radost. Srovnáme-li naši civilizaci s Křováky, je zřejmé, jak daleko jsme se od nich vzdálili.“

Kukátko: „Jak proběhla, pane doktore, Vaše aklimatizace v Čechách a zda jste zpozoroval a zaznamenal nějaký výrazný pokrok ve vývoji naší společnosti?“

Dr. Hlemýžď: „Zpočátku jsem měl chuť říci: „Ma tsa tsa, ma umba omba!“, ale pak jsem si koupil nějaké oblečení a už to bylo lepší. Nicméně nesmírně mně překvapil inovativní přístup k aplikaci ústavního pořádku, jímž se mnohem lépe vyšlo vstříc požadavkům lidí.“

Kukátko: „Co máte konkrétně na mysli?“

Dr. Hlemýžď: „Z pohledu naplnění ústavy mě ohromil institut, který bych nazval tzv. dvojí zastupitelností. Je s podivem, že si téhle grandiózní kombinace zatím nevšiml žádný teoretik ústavního práva a čekalo to až na mě, až se vrátím od Křováků.“

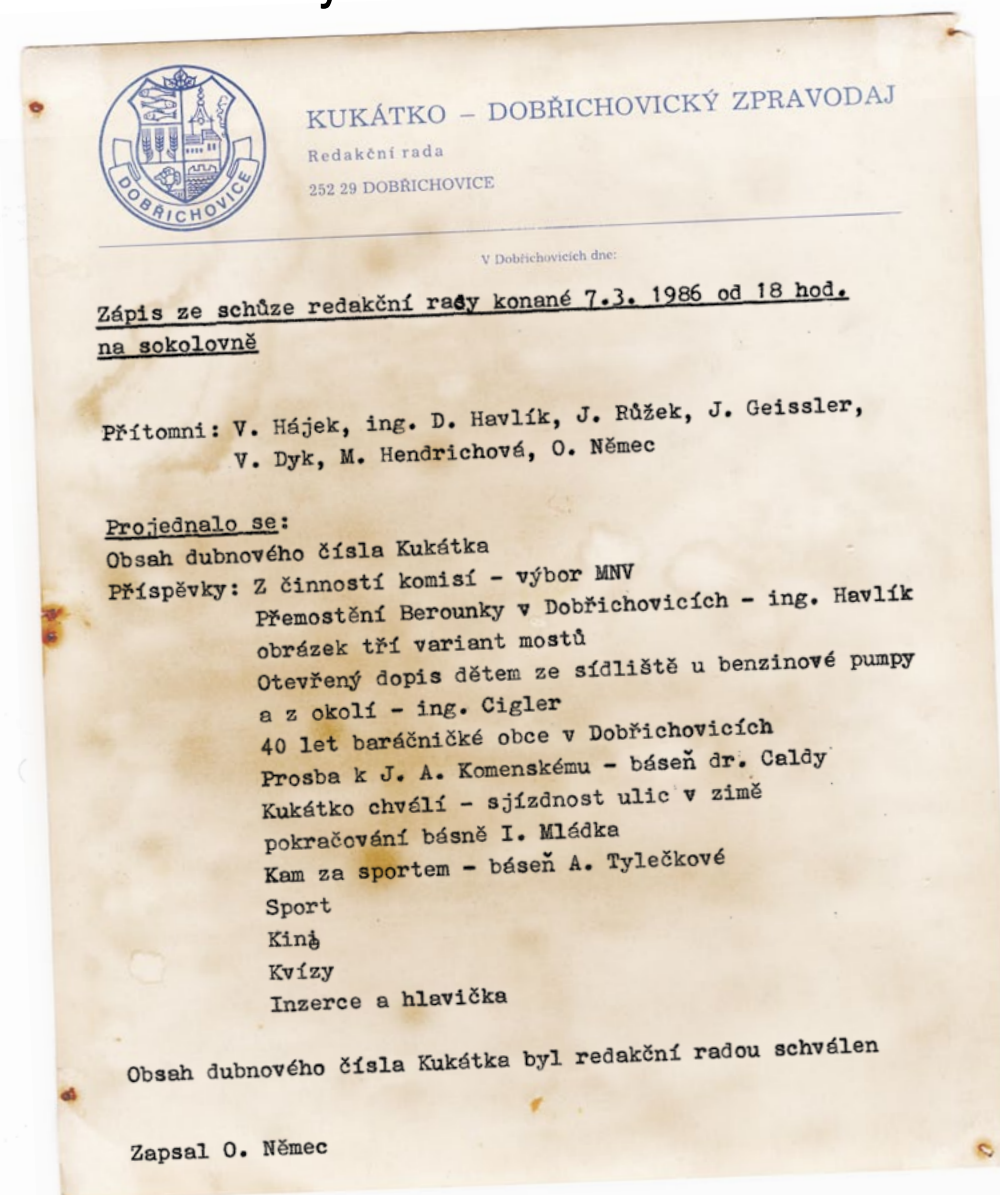
Kukátko: „Můžete, prosím, upřesnit, co Vás tak zaujalo?“

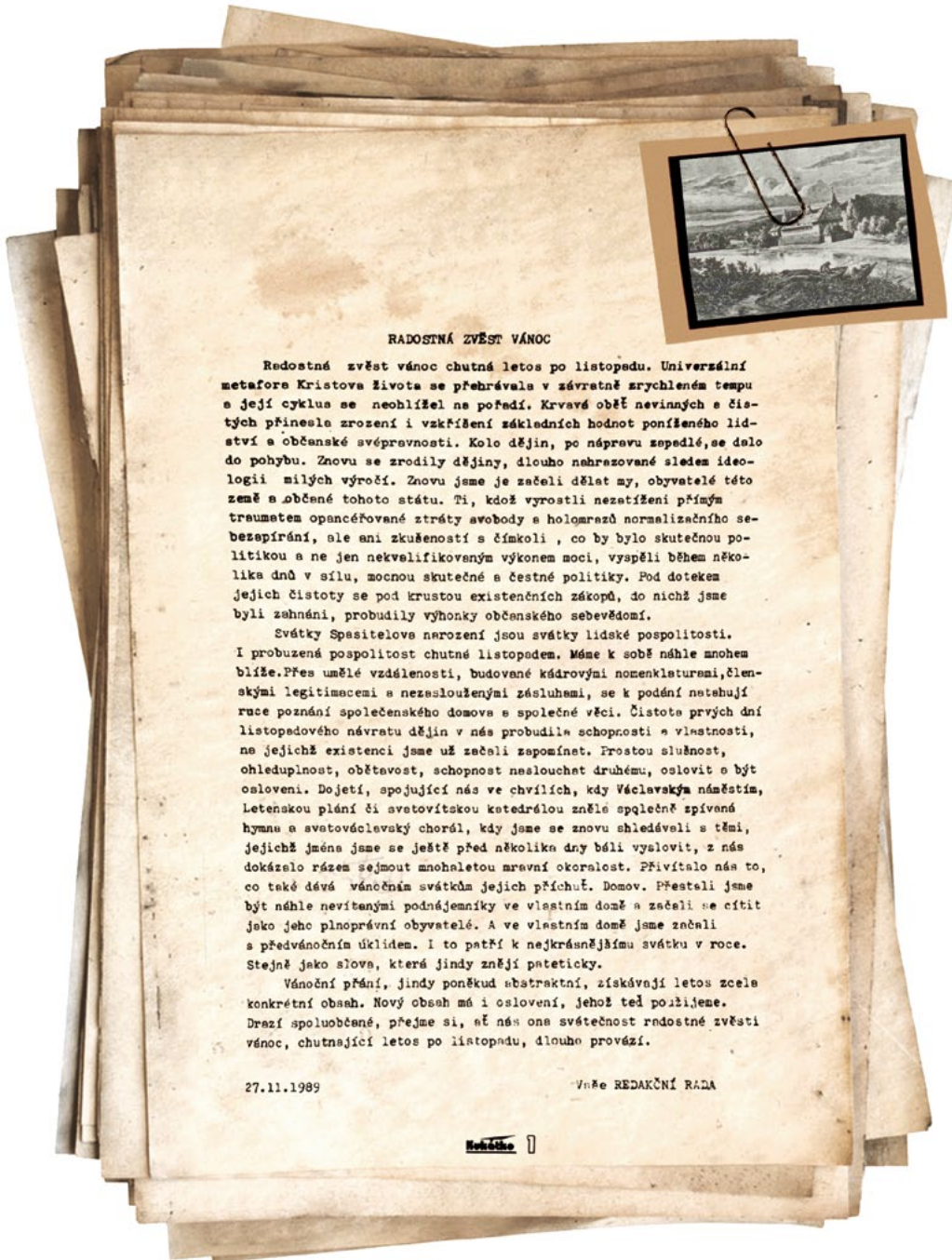
Dr. Hlemýžď: „Zaujalo mne ono „zlidštění“ výkonu voleného zástupce tím, že svoji agendu nebo její část převede na jiného člověka. Prostě v rovných, přímých a tajných volbách zvolený ústavní činitel dovolí svého zástupce, člověka z lidu, který má k lidem blízko, protože je to např. tenisový trenér nebo hostinský. Ten nejlépe ví, které pozemky se mají prodat, kde se má co postavit, která firma je pro takovou práci ideální. Takový člověk se vyzná ve finančních záležitostech a je při tom dostatečně velkorysý při nakládání s městskými či státními prostředky. Jedním slovem, sejme tu dennodenní dřinu z beder ústavního činitele, který se tak může plně věnovat výkonu své funkce.“

- Kukátko: „Nevykládáte si ten vztah nějak divně?“
- Dr. Hlemýžď: „Vůbec ne. Povšimněte si vzniku trojúhelníku volič – zvolenec – dovolenec, který v rámci zjednodušení operativní agendy, tj. výkonu státní správy, lze převést na přímý, dvoustranný vztah volič – dovolenec. Není divu, že v takovém vztahu, založeném na moderní „win-win“ strategii běží agenda plynule.“
- Kukátko: „Máte, pane doktore, pravdu, že si takových vztahů nevšiml odborník na ústavní právo, ale svým způsobem zaujaly orgány činné v trestním řízení. Co si o tom myslíte?“
- Dr. Hlemýžď: „Nezávidím soudcům, kteří se budou muset vyrovnat s tou horou dobré vůle a snahy pracovat pro lidi, ať to stojí, co to stojí. Svým způsobem máme štěstí, že žijeme v pohádkové době, kdy se vyvoleným lidem občas stává, že když jim policie otevře tresor, tak tam najde cihly zlata a všichni dohromady si lámou hlavu, kde se to tam vzalo, resp. kdo to přičaroval. Tohle jsem u Křováků nezažil.“
- Kukátko: „Čím se, pane doktore, budete nyní zabývat? Máte nějaké nabídky k vědeckému výzkumu?“
- Dr. Hlemýžď: „Ano, mám. Všelidový chural mongolských zástupců pověřil ministerstvo kultury, aby zpracovalo obsáhlý dokument s pracovním názvem „Čingischán – objevitel myšlenky schengenského prostoru“. Dostalo se mi cti být vedoucím tohoto mimořádně progresivního projektu, který může posunout naše uvažování hodně kupředu. Příkladem může být úvaha o volném pohybu osob a zboží, kterou Čingischán naplnil volným pohybem mongolských vojáků do Evropy a volným pohybem slovanských otroků do Asie, přičemž jako vedlejší produkt došlo k sjednocení území. Trochu ještě klopýtáme v terminologii, jako je např. sjednocení vyliďněním nebo vyvražděním, ale věřím, že to dotáhneme do úspěšného konce.“
- Kukátko: „Přejeme Vám hodně vědeckých úspěchů a těšíme se na další rozhovor.“

(Zaznamenal R. Wágner)

ZÁPIS redakční rady

RADOŠTNÁ ZVĚST VÁNOC

Radostná zvěst vánoč chutná letos po listopadu. Univerzální metafora Kristova života se přehrávala v závratně zrychleném tempu a její cyklus se neohlížel na pořadí. Krvavá oběť nevinných a čistých přinesla zrození i vzkříšení základních hodnot poníženého lidství a občanské svědomitosti. Kolo dějin, po nápravu zepedlých, se dalo do pohybu. Znovu se zrodily dějiny, dlouho nahrazované sledem ideologií milých výročí. Znovu jsme je začali dělat my, obyvatelé této země a občane tohoto státu. Ti, kdož vyrostli nezatížení přímým traumatem opancéřované ztráty svobody a holocaustu normalizačního sebezapírání, ale ani zkušeností s čimkoliv, co by bylo skutečnou politikou a ne jen nekvalifikovaným výkonem moci, vyspěli během několika dnů v sílu, mocnou skutečnou a čestnou politikou. Pod dotekem jejich čistoty se pod krustou existenčních zákopů, do nichž jsme byli zahrnutí, probudily výhonky občanského sebevědomí.

Svátky Spasitelova narození jsou svátky lidské pospolitosti. I probuzená pospolitost chutná listopadem. Máme k sobě náhle mnohem blíže. Přes umělé vzdálenosti, budované kádrovými nomenklaturami, členskými legitimacemi a nezaslouženými zásluhami, se k podání natehují ruce poznání společenského domova a společné věci. Čistota prvních dní listopadového návratu dějin v nás probudila schopnosti a vlastnosti, na jejichž existenci jsme už začali zapomínat. Prostou slušnost, ohleduplnost, obětavost, schopnost naslouchat druhému, oslovit a být osloveni. Dojetí, spojující nás ve chvílích, kdy Václavským náměstím, Letenskou plání či svatovítskou katedrálou zněle společně zpívaná hymna a svatováclavský chorál, kdy jsme se znovu shledávali s těmi, jejichž jména jsme se ještě před několika dny báli vyslovit, z nás dokázalo rázem sejmout mnohaletou mravní okoralost. Přivítalo nás to, co také dává vánočním svátkům jejich příchut. Domov. Přestali jsme být náhle nevtanými podnájemníky ve vlastním domě a začali se cítit jako jeho plnoprávní obyvatelé. A ve vlastním domě jsme začali a předvánočním uklidem. I to patří k nejkrásnějšímu svátku v roce. Stejně jako slova, která jindy znějí pateticky.

Vánoční přání, jindy poněkud abstraktní, získávají letos zcela konkrétní obsah. Nový obsah má i oslovení, jehož teď používáme. Drazí spoluobčané, přeje si, ať nás ona světečnost radostné zvěsti vánoč, chutnající letos po listopadu, dlouho provází.

27.11.1989

Váše REDAKČNÍ RADA

Já, Dobruševické Kukátko, bych rádo poděkovalo všem, kteří mě uvedli do života a po celých 30 ročnících mě při něm udržovali. Jak to ale udělat a na někoho nezapomenout? Někteří z redaktorů před časem popsali historii Kukátka a u příležitosti 20. ročníku ji vyvěsili na web. S pětiletou periodou pak text aktualizovali. Zjišťuji, že stojí za to, si ho přečíst celý. Najdete ho na http://www.dobrich.cz/kukatko_historie.htm nebo taky na <http://www.dobrichovice.cz/kultura/dobrichovicke-kukatko/historie-kukatka/>.

Vybírám si nyní ale jen pár řádek se jmény bývalých i současných členů redakční rady. Z iniciativy Jiřího Geisslera ml., Vojtěcha Dyka ml. a Daniela Havlíka vznikla redakční rada, jejímiž dalšími členy se stali Jiří Růžek, Ondřej Němec, Roman Cabálek, Vladěna Nováková a Václav Hájek. Ani jeden z hlavních iniciátorů netoužil po roli šéfredaktora, té se následně ujal Ondřej Němec.

Redakční rada se průběžně obměňovala. V roce 1987, kdy byli Jiří Geissler a Ondřej Němec na roční vojenské službě, pracovala v tomto složení: Jiří Matl, Jiří Růžek, Vojtěch Dyk ml., Daniel Havlík, Marcela Hendrichová (dnes Němcová), Miroslava Kolínová (dnes Člupková), Vladimír Czumalo. Odpovědného redaktora zastupoval Daniel Havlík. Pravidelným spolupracovníkem redakce byl několik let Jan Neubert.

Převratné události konce r. 1989 nezůstaly bez vlivu na složení redakční rady Kukátka. Z předchozí sestavy zůstali jejími členy po roce 1990 Jiří Matl, Vojtěch Dyk ml., Daniel Havlík, Vladimír Czumalo a Ondřej Němec, novými členy se stali Jiří Simandl a Alena Šarounová. V roce 1992 přibyla Magdalena Kadlecová, ubyli Ondřej Němec, Vojtěch Dyk ml. a Jiří Simandl. Od roku 1993 je předsedou redakční rady Jiří Matl. Redakční rada od tohoto roku pracovala ve složení Magdalena Kadlecová, Emil Calda, Vladimír Czumalo a Daniel Havlík. V tomto složení docházelo v dalších letech již jen k malým změnám – např. v roce 1998 přibyl na cca jeden rok do redakční rady Petr Musil, v roce 2001 ukončil spolupráci Vladimír Czumalo. V roce 2002 však přece jen došlo k větší změně ve složení redakční rady. Odešla z ní sice Magdalena Kadlecová, nově však přišli Hana Škapová, Vladimír Bezděk, Jana Váňová a Petr Havlík. Petr Havlík spolupráci brzy ukončil, po několika letech redakční radu opustila i Hana Škapová. Redakční kolektiv se ustálil ve složení Jiří Matl, Vladimír Bezděk, Emil Calda, Daniel Havlík a Jana Váňová. V roce 2012 jej rozšířil Pavel Kosatík. Redakční rada je otevřeným kolektivem a případní další zájemci jsou vítáni.

Všem, kteří se na přípravě uplynulých ročníků Kukátka jakkoli podíleli, ať už jako členové redakční rady nebo inspirátoři či autoři textů, prepisem, korekturami, nápady, radou, záštitou i kritikou, všem pomocníkům při pracovním skládání a sešívání, roznášení, distribuci, prostě všem, kteří na Kukátko za těch dlouhých i dábelky krátkých 29 let a 30 ročníků nezanevřeli, patří vděčnost a pokorné poděkování. Též čtenářům za zájem, trpělivost a toleranci.

*Neřeklo bych to lépe
Vaše Kukátko*

HOVICKÝ ZPRAVODAJ

cké Kukátko

ch dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Spór o kamlony • Nová rubrika
Jan Reimann a Dobřichovice
• Sport do jara a jaro do sportul

XXIII/2007/4 - Zima

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Skřítci & spolupobčané • Jedni stávi, druzi ničí aneb
hřiště! • Dobrá filmová adresa • Kdo byla Jarmila
Novotná? • Vodiňanští kapři opět do Dobřichovic! • Sport

XXIII/2007/3 - Podzim

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Kukátko má své www! • Jak přejít vlastní veřejné vystou
pení? • Dobrá adresa • Stará pošta v 19. stol. • Tipy na výlet
Musica viva • Sochy a symposium • Vila č. 126 • Sport

XXIII/2007/2 - Léto

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Dětské hřiště - již brzy! • Co Karel bez Bedřicha? - aneb
dluhy a Karel Marx • Kam zmizela JEPÉPE • Holocaust
a Dobřichovice • Tip na výlet • Musica Viva v srpnu • Sport

XXII/2006/3 - Podzim

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Kukátko má své www! • Jak
adresa • Stará
• Sochy a sympo

XXII/2006/3 -

INFORMAČNÍ BULETIN
VEŘEJNÉHO DENÍ
KULTURY A SPORTU

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ

1288

ROČNÍK IV

kukátko

PŘED R. 1859 - V. BRECHLER

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ

kukátko

1 - Předjaří
ty, historie, kultura a sport

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

XXII/2006/3 - Podzim

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Kukátko má své www! • Jak
adresa • Stará
• Sochy a sympo

Spór o kamlony •
Jan Reimann a D
Sport do jara a jaro

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR

DOBŘICHOVICKÝ ZPR